

ARX III

SENATVS
POPVLVSQVE ROMANVS
DIVO THEODIVS APOSTOLICE
SEDESSEPTIMO AVGVS

AD INFERV 1981-82 NR 3

Ontwerp voorpagina:
Arend Nijman

We leven tegenwoordig in een tijdperk van afbrokkelende en verdwijnende tradities. Maar er worden geen nieuwe waarden gecreëerd; er gebeurt het omgekeerde. De universele waarden verdwijnen langzaam. Dat is de reden waarom steeds meer mensen bevangen worden door gevoelens van leegte en doelloosheid of, zoals ik het meestal noem, een existentieel vacuüm. Maar ook al zouden alle universele waarden verdwijnen dan zou het leven toch zin blijven hebben, omdat een unieke zin niet wordt aangetast door het verloren gaan van tradities. Wel moet iemand die zelf zin wil vinden, uitgerust zijn met een goed ontwikkeld geweten. Daarom is het noodzakelijk dat in een tijd als de onze, dat wil zeggen in het tijdperk van het existentieële vacuüm, de opvoeding en het onderwijs zich niet beperken tot de overdracht van kennis en tradities. In de allereerste plaats moet er naar gestreefd worden het vermogen van de mens de zin van iets te vinden, tot ontwikkeling te brengen. We kunnen niet in de lijn van de traditie verder gaan; we moeten ons onderwijs en onze opvoedingsmethoden richten op het vermogen om authentieke en onafhankelijke beslissingen te nemen.

Viktor E. Frankl

Men kan van verknipte volwassenen niet verlangen dat zij hun kinderen niet verknipt behandelen zodat de status-quo in stand blijft en veranderingen van enige betekenisvolle aard veel tijd/generaties zullen vergen.

P.Vroon

REDACTIE:

Mw. H.A.A. Hoedemaker-
van Eekelen
J. Hoving
L. Verzuu (eindred.)
J. Zijlstra (key-operator)

BOLWERK nr 4

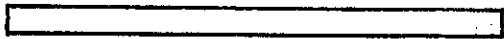
verschijnt eind januari.
Kopy gaarne binnen vóór
15 januari a.s.

B O L W E R K

PERIODIEK VAN HET PIUS - X LYCEUM

rk scholengemeenschap voor vwo en havo jacob geelstraat 38 1065
vt amsterdam - slotervaart cursusjaar 1981 - 1982 15 dec. n 3

van de rector

Aan de vooravond van de Kerstvakantie wil ik bij het
verschijnen van dit nummer van Bolwerk graag aan een
ieder toewensen

*een gezegend Kerstfeest
en een gelukkig
Nieuwjaar.*

en natuurlijk ook een heel prettige vakantie.
Volgend jaar gaan we vol goede moed verder.

AAN ALLE LEERLINGEN !

Herinneren jullie je nog de stencils die wij jullie uitgedeeld hebben over de leerlingenraad? Ik hoop het, want ze waren nogal belangrijk. Het waren tevens uitnodigingen om op maandag 7 december naar lokaal 303 te komen. Aangezien niet de hele school daar aanwezig was in de grote pauze (jammer) zullen we nu via Bolwerk nog maar een keer herhalen wat er zoal gezegd is en wat de suggesties waren van een aantal daar wel aanwezige leerlingen.

Het schijnt nog lang niet tot iedereen doorgedrongen te zijn hoe belangrijk een leerlingenraad is. Een leerlingenraad is de enige manier waarop leerlingen mee kunnen beslissen op school, inspraak kunnen krijgen dus. En dat willen we allemaal. Je maakt mij niet wijs dat er mensen zijn die alleen maar willen doen wat ze voorgekauwd krijgen, maar beseft dat de situatie op dit moment wel zo is. De docentenraad, de staf en de oudervereniging beslissen alles hier op school wat er te beslissen valt en de leerlingen hebben daarbij niets in te brengen. We doen allemaal wat ze voor ons beslissen, ookal zijn we het er niet mee eens. Als je het goed bekijkt een vrij ongezonde situatie: de belangrijkste groep van een school, de groep waar in feite de school om draait, heeft niks te vertellen. Eigenlijk is het knap stom van ons dat we nog steeds geen goed functionerende leerlingenraad hebben.

Daarom moet er een leerlingenraad komen, om nou eindelijk ook de leerlingen mee te laten praten en te laten beslissen. Dringt het al een beetje tot jullie door? Ook in de tweede en derde klassen? Er was namelijk geen enkele leerling van die afdelingen in 303 aanwezig. En juist voor de onderbouw is het belangrijk, want die zit nog het langst op school.

Het gaat niet alleen maar om dat gymtenue, ook niet alleen maar om meer feestjes, het gaat er vooral om dat een school die zich democratisch noemt, ook democratisch is en dat dus ook de leerlingen een woordje mee spreken.

Hoe gaat dan die leerlingenraad er uit zien? Nou, heel simpel. Wij hadden gedacht aan een raad van 11 leden waarin het liefst iedere afdeling vertegenwoordigd is. Ieder lid van de raad heeft in principe een eigen functie en het is de bedoeling dat achter hem (of haar) een werkgroep staat. Dit wil zeggen dat er een groep leerlingen samengesteld wordt, die zich samen met dat lid van de raad bezig houdt met de betreffende functie. Iedereen kan zich bij zo'n groep aansluiten. Zo ontstaat er bijvoorbeeld een feestwerkgroep, die op zijn beurt contact houdt met de soos- en schoolcefécommissie en een soort klachtenbank, waar leerlingen met hun klachten over docenten terecht kunnen. (Dat wil niet zeggen dat de leerling altijd gelijk krijgt, maar in ieder geval is het zo dat een inderdaad onterecht behandelde leerling niet alleen staat tegenover corrector en docent.)

Tot slot nog iets over de verkiezing. De leerlingenraad moet gekozen worden uiteraard, daar zijn verschillende mogelijkheden voor. Een eerste mogelijkheid is dat iedereen één stem heeft die hij uit kan brengen op een van de kandidaten. De 11 kandidaten met het hoogst aantal stemmen vormen de leerlingenraad.

Het risico is dan dat er één of meer afdelingen niet vertegenwoordigd zullen zijn misschien. Dat is geheel in handen van de kiezers.

Een tweede mogelijkheid is om elke leerling uit de lijst met kandidaten een raad van 11 leerlingen te laten opstellen. De voorwaarde is dan dat er van iedere afdeling leerlingen vertegenwoordigd moeten zijn. De moeilijkheid is dan dat er een verdeling gemaakt moet worden: zoveel leerlingen uit de derde klas, zoveel uit vijfde enz. Dat maakt het erg ingewikkeld. We hopen van jullie zelf te horen welke manier van kiezen de beste is. Hoe dan ook, er moet een lijst met kandidaten komen. Die is er al en er staan ook al kandidaten op maar er kunnen er nog meer bij. (dat is wel de bedoeling) Die lijst is in ons bezit, dus je kan je bij ons opgeven.

Ellen, Moniek en Gemmy klas 4AB

As the catterpillar chooses the fairest leaves to lay her eggs on, so the priest lays his curse on the fairest joys.

William Blake

NOGMAALS 21 NOVEMBER

Zoals jullie ongetwijfeld allemaal wel zullen weten, vond zaterdag 21 november j.l. in Amsterdam de grootste (vredes)demonstratie plaats, ooit in Nederland gehouden. Deze demonstratie (georganiseerd door de politiek partijen P.v.d.A., D'66, PSP, PPR en CPN, Pax Christi, Samenwerkingsverband stop de N-bom, stop de kernwapenwedloop, Vrouwen voor Vrede, Vrouwen tegen kernwapens, 't Kan anders, Kerk en vrede, Vereniging dienstweigeraars, Zwaarden of ploegscharen, Centrum voor geweldloze weerbaarheid, Doopsgezinde vredesgroep, Quaker vredesgroep, Werkgroep voor de vrede, Stichting voorlichting actieve geweldloosheid, VVDM en uiteraard het IKV) werd onder andere bijgewoond door een groep Pius X'ers, onder wie ondergetekende. Toen ik op school anderen trachtte op te roepen om ook mee te lopen kreeg ik te horen, dat ik communist, niet wijs dan wel gestoord zou zijn, ik zou de deur voor Rusland openzetten en nog meer van die onzin, waar ik zelf overigens niet verbaasd van stond: de verrechtsing en het racisme/fascisme in de samenleving nemen namelijk ontzettend toe.

Zo is volgens mij driekwart van de jeugdbewegingen (wat varieert van skinheads tot disco's) extreem rechts tot racistisch/fascistisch te noemen. Dit varieert van het met je arm schuin omhoog staan en heel hard 'Sieg Heil' roepen; het ophangen van spandoeken, schrijven of roepen van andere fraaie spreuken (dit gebeurt met name bij de uitwedstrijden van Ajax), het niet toelaten van negers in disco's, het zingen van anti-turkenliedjes (de teksten ben ik gelukkig kwijt) tot het in elkaar schoppen van homoseksuelen.

"Waarom loop je eigenlijk mee?" werd me ook heel vaak gevraagd (om maar weer op het onderwerp van dit stuk te komen). Hierop antwoordde ik dan dat ik (en met mij een heleboel andere mensen) het gewoon eng vind wat de heren Breznev en Reagan aan het doen zijn: een nucleaire race zonder finish; waarbij de heer Reagan met in zijn kielzog de misschien wel nóg hevaarlijkere meneer Haig werkelijk de kroon spannen: als het aan hen ligt komt er nog liever vandaag dan morgen een kleine(?) atoomoorlog met als slagveld (natuurlijk) Europa, ter afschrikking voor Rusland. Om dit soort mensen tegen zichzelf in bescherming te nemen moet er een totale ontwapening komen, zowel in Amerika, als in Rusland, als in Europa (want onder 'dit soort mensen' versta ik natuurlijk ook Luns), wat je volgens mij bereikt door als eerste stap geen nieuwe kernwapens in Europa toe te staan (de leus van 21 november). Als antwoord kreeg ik dan vaak te horen dat deze afschrikkingsmethoden best goed werken, waarop ik antwoordde: "Als je geen (atoom-)wapens hebt valt er niets te dreigen; dus valt ook de dreiging van een naderende oorlog weg!"

Hierna werd ook een enkele maal mijn opinie gevraagd over het demonstrenen door soldaten in uniform. Ik vind, dat een soldaat in uniform mag demonstrenen, om daarmee aan te geven dat hij het niet eens is met de van hogeraf genomen beslissingen. Als officieren, generaals of hoe die wereldverbeteraars ook mogen heten, in "De achterkant van het gelijk", het programma van Marcel van Dam, pure propaganda maken voor het leger, doen ze dit ook in uniform. Waarom wordt een soldaat dan gestraft als hij hetzelfde (namelijk zijn mening over het leger geven) doet, door mee te doen aan een demonstratie tegen kernwapens die hij zelf (hopelijk nooit) moet hantieren? We leven toch in een democratie, of niet soms? Een soldaat zit namelijk meestal (er zijn uitzonderingen) niet vrijwillig in het leger. Verder vind ik het gedrag van officieren in de kazernes hoogst irritant (het weghalen van anti-kernwapenposters, potentiële deelnemers aan de demonstratie naar Duitsland sturen, kleding verplicht laten wassen etc.), en eigenlijk ook een beetje grof.

De meningen van de individuele soldaat worden zo ondermijnd en men probeert hem opzettelijk dom te houden, wat op zich een aantasting van de democratie is, waar wij Nederlanders allemaal zo 'trots' op zijn.

Terug nog even naar de Hollanditis-epidemie: ondanks de uiterst matige pogingen van Wibo van der Linden en zijn makkers om de demonstratie in het activiteiten-programma TROS AKTUA d.d. 20 november belachelijk te maken (ze hadden een uiterst matig tekenfilmpje van het logo van de bewuste demonstratie gemaakt, waarbij het boze vrouwtje een kernbom wegtrapt en dat ding op haar eigen hoofd krijgt) was het een enorm succes, waar de NS, de politie en het organisatiecomité beslist niet op gerekend hadden. Dok wij niet, maar dat bleek al gauw. Reeds in de Lairesestraat was het een bon-te stoet van mensen die nog niet eens aan het demonstreren waren, maar gewoon op weg waren naar het Museumplein, de plek die was gekozen omdat de Dam in een vroeg stadium te klein bleek te zijn.

Na anderhalf uur op het Museumplein te hebben gestaan tussen alle andere 'zieken', ging de ploeg van Pius-X mét versterking in de vorm van de slappe hap een andere weg volgen, omdat wij anders nog wel een uur op het Museumplein zouden hebben gestaan. Via allerlei omwegen kwamen we uiteindelijk na een uiterst dubieuze kop erwtensoep terecht op de Weteringschans, waar de groep niet geheel vrijwillig in tweeën werd gesplitst, waarna eindelijk de route gelopen kon worden. De Pius-X raket werd op deze route een veel gefotografeerd object, hoewel hij door ongelukkige omstandigheden niet meer zo mooi was als toen hij in de centrale hal op de plantenbak (?) stond te pronken. Hopelijk zijn dank zij deze demonstratie de herenen van mensen als Van Agt en Van Mierlo gaan werken, zodat we ons ideaal kunnen verwezenlijken: de kernwapens de wereld uit, om te beginnen uit Nederland!

Naar aanleiding van deze demonstratie zijn er een aantal boeken uitgekomen met daarin foto's van leuke spandoeken en de volledige teksten. Misschien iets om nog wat goed te maken?

Luuk Blijboom 4L

Met grote belangstelling hebben we in het laatste Bolwerk kunnen lezen, hoe Marcel Heemskerk professioneel "The man in the corner shop" had vertaald. Wij waardeerden vooral de zin: "VOOR DE MENSEN DIE GEEN ENGELS IN HUN PAKKET HEBBEN (vrij vertaald: for people who don't have English in their package)", zeer sociaal voelend, want dit is een vrij vaak voorkomend verschijnsel op school (of was Engels nou verplicht?).

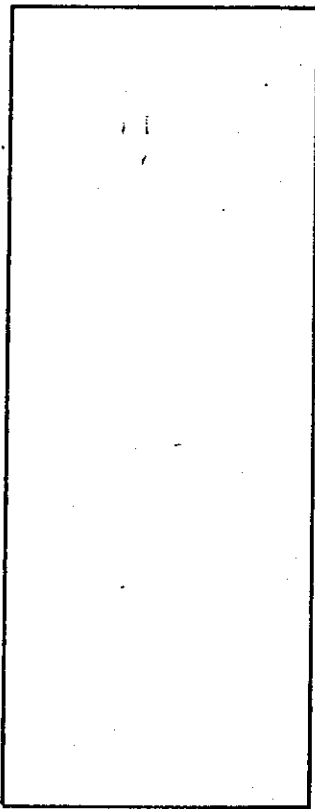
Wij waren vol lof over jouw kennis van de engelse taal, en daarom zouden we je willen vragen om voor de aanhangers van het nederlandse lied bijvoorbeeld de laatste single van André Hazes "Een beetje verliefd" te vertalen in het engels. Wie weet zorg jij wel voor de doorbraak van André in Amerika, want je weet, een sterke tekst is belangrijk.

Om je een beetje te helpen, zullen wij alvast de eerste regels vertalen:

In a discoteque
 sat I van the week
 and I felt myself
 so-ho-ho-alone
 enzovoort enzovoort.

Wij wensen je veel succes toe (good luck)!

MENTALITEIT **ANNO** 1981

een demonstratie

Zaterdag 21 november was de grote demonstratie tegen kernwapens. Hoewel ik zelf heb meegelopen, heb ik toch enkele bedenkingen. Ik vind dat het niet genoeg is alleen maar te demonstrenen TEGEN kernwapens, we moeten demonstrenen VOOR de vrede in zijn algemeenheid. Want als er besloten wordt alle kernwapens uit de wereld te bannen (dit lijkt me onwaarschijnlijk) kunnen de machthebbers zeggen: "Kijk, we hebben jullie je zin gegeven", maar ondertussen gaan ze "gewoon" door met het laten ontwikkelen van wapens, zij het dat die wapens op een andere manier doden od afschrikken. Als we echter voor de vrede demonstreren en ons vredig opstellen tegen iedereen (de buurman, familie, homofielen, gastarbeiders, klasgenoten, Russen, Amerikanen, kortom iedereen) en we laten ons hierin niet door politici of generaals onderdrukken, zal dit een veel positiever effect hebben. Als we laten zien dat we werkelijk vrede willen, zal er (uiteindelijk) ook vrede komen en dan zijn alle wapens volkomen overbodig.

Jacqueline 6A

Un chrétien, c'est celui dont chaque acte est inspiré par la certitude que Jésus de Nazareth l'a rendu responsable de tous les autres.

Roger Garaudy

Bodie is een spookstad.
 Niet dat je er geesten tegenkomt.
 De stoffige huisjes, met de vuile kopjes
 nog in de gootsteen, de onopgemaakte
 bedden in het zijkamertje, zien er uit of de bewoners plotse-
 ling zijn weggeroepen en ieder moment kunnen terugkeren.

Het stadje is genoemd naar de man die er in 1859 goud ontdekte. Toen woonde er nog niemand. Het was een kale vlakte tussen de totaal verlaten heuvels, verdord in bloedhete zomers en ijsskoude winters.

In 1879 barstte Bodie uit zijn voegen met 10.000 inwoners. Op de ranglijst van verdorven plaatsen prijkte het bovenaan. De kreet: "Goedbey, God, I'm going to Bodie" is maar gedeeltelijk een grapje.

De beruchte "Badman from Bodie" heeft misschien echt als persoon bestaan of is een combinatie van verschillende misdadigers.

Bijna elke dag een moord of een brand.

Behalve de 65 saloons bood de stad weinig ontspanning en rust na een dag hard werken in de mijn; overvallen op de postkoets, roof, en straatgevechten zorgden voor afwisseling.

Rijkelijk besproeid met het bier van de drie brouwerijen.

Er was ook een Chines wijk, compleet met opium-kits en gokhuizen.

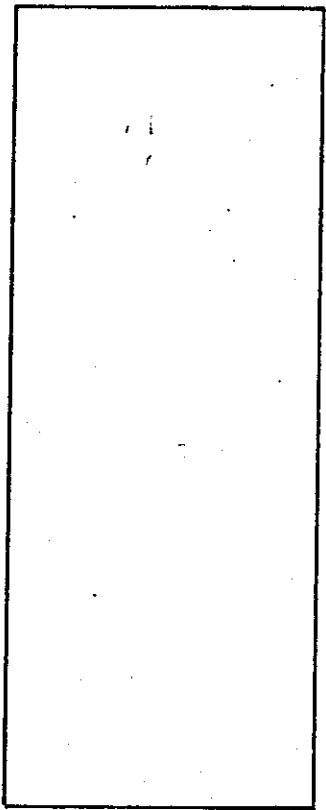
Na 1920 waren de mijnen uitgeput: Er was voor 100.000.000 dollar aan goud en zilver uit de bodem gehaald.

Toen de grote brand van 1932 opgevolgd werd door een griep-epidemie, trokken de mensen die het overleefd hadden, weg. Het erbarmelijke pad naar de bewoonde wereld en het gebrek vervoersmiddelen maakte dat het meeste huisraad achtergelaten werd. Er bleven een paar mensen wonen om op de stad te passen.

Pas in 1962 is het een State Historical Park geworden.

Er wordt niets opgeknapt, alleen het verval wordt een halt toegeroepen. In de "Miners' Union Hall" is nu een museum.

MENTALITEIT RINDO 1981

een demonstratie

Zaterdag 21 november was de grote demonstratie tegen kernwapens. Hoewel ik zelf heb meegelopen, heb ik toch enkele bedenkingen. Ik vind dat het niet genoeg is alleen maar te demonstreren TEGEN kernwapens, we moeten demonstreren VOOR de vrede in zijn algemeenheid. Want als er besloten wordt alle kernwapens uit de wereld te bannen (dit lijkt me onwaarschijnlijk) kunnen de machthebbers zeggen: "Kijk, we hebben jullie je zin gegeven", maar ondertussen gaan ze "gewoon" door met het laten ontwikkelen van wapens, zij het dat die wapens op een andere manier doden od afschrikken. Als we echter voor de vrede demonstreren en ons vredig opstellen tegen iedereen (de buurman, familie, homofielen, gastarbeiders, klasgenoten, Russen, Amerikanen, kortom iedereen) en we laten ons hierin niet door politici of generaals onderdrukken, zal dit een veel positiever effect hebben. Als we laten zien dat we werkelijk vrede willen, zal er (uiteindelijk) ook vrede komen en dan zijn alle wapens volkomen overbodig.

Jacqueline 6A

Un chrétien, c'est celui dont chaque acte est inspiré par la certitude que Jésus de Nazareth l'a rendu responsable de tous les autres.

Roger Garaudy

Bodie is een spookstad.
 Niet dat je er geesten tegenkomt.
 De stoffige huisjes, met de vuile kopjes
 nog in de gootsteen, de onopgemaakte
 bedden in het zijkamertje, zien er uit of de bewoners plotse-
 ling zijn weggeroepen en ieder moment kunnen terugkeren.

Het stadje is genoemd naar de man die er in 1859 goud ontdekte. Toen woonde er nog niemand. Het was een kale vlakte tussen de totaal verlaten heuvels, verdord in bloedhete zomers en ijskoude winters.

In 1879 barstte Bodie uit zijn voegen met 10.000 inwoners. Op de ranglijst van verdorven plaatsen prijkte het bovenaan. De kreet: "Goodbey, God, I'm going to Bodie" is maar gedeeltelijk een grapje.

De beruchte "Badman from Bodie" heeft misschien echt als persoon bestaan of is een combinatie van verschillende misdadigers.

Bijna elke dag een moord of een brand.

Behalve de 65 saloons bood de stad weinig ontspanning en rust na een dag hard werken in de mijn; overvallen op de postkoets, roof, en straatgevechten zorgden voor afwisseling.

Rijkelijk besproeid met het bier van de drie brouwerijen.

Er was ook een Chines wijk, compleet met opium-kits en gokhuizen.

Na 1920 waren de mijnen uitgeput: Er was voor 100.000.000 dollar aan goud en zilver uit de bodem gehaald.

Toen de grote brand van 1932 opgevolgd werd door een griep-epidemie, trokken de mensen die het overleefd hadden, weg.

Het erbarmelijke pad naar de bewoonde wereld en het gebrek vervoersmiddelen maakte dat het meeste huisraad achtergelaten werd. Er bleven een paar mensen wonen om op de stad te passen.

Pas in 1962 is het een State Historical Park geworden.

Er wordt niets opgeknapt, alleen het verval wordt een halt toegeroepen. In de "Miners' Union Hall" is nu een museum.

AAN DE SCHRIJVER VAN DE BRIEF OVER HET ZWARTRIJDEN (Bw 2, p 22)

Iemand die blijkbaar regelmatig 's morgens tussen 7.30 en 9.15 u. scholieren zit te observeren in lijn 1, kan ik een abonnement aanraden. U moet er even voor naar het postkantoor, maar het stempelen van een inkvlekje op de altijd tegenstribbelende strippenkaart is niet meer nodig. Ook levert het, bij zo'n regelmatig reizen een flinke besparing op. Scholieren maken hier al jaren gebruik van en echt, het bevalt ze goed.

Scholieren maken gebruik van het openbaar vervoer omdat ze dan niet de kans lopen al fietsend platgereden te worden door een vrachtwagen en ja, zelfs op afstandjes van minder dan een half uur kan een haastende taxi vaak fataal zijn.

Waarom doet iemand toch zoveel moeite het G.V.B. van zijn passagiers te ontdoen. Het is al niet bepaald een winstgevend bedrijf. Het moet juist bevorderd worden om van het openbaar vervoer gebruik te maken. En wat denkt meneer dat controleurs niet kosten, die 's morgens scholieren moeten vragen hun abonnement te tonen? De vijf procent zwartrijsers zijn niet speciaal te vinden onder de schooljeugd.

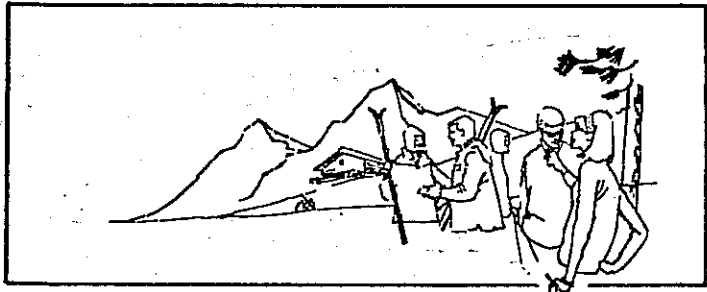
Dat bussen en trams tijdens de spitsuren overbelast zijn, zijn wij met u eens. De oplossing van dit probleem is echter niet scholieren te laten fietsen of bejaarden een spitsuurreisverbod op te leggen. Nee, gewoon het aantal trams en bussen aanpassen aan het passagiersaanbod, brengt lucht tijdens de spits.

De energiebesparing komt niet tot stand door scholieren de riets aan te raden, maar door automobilisten te stimuleren meer de bus of de tram te pakken.

Tot slot nog de opmerking dat uit de overvolle Pius-X fietsenkelder blijkt, dat nog steeds de meeste leerlingen per fiets de school bereiken.

Gezien de aard van de gepubliceerde brief, zou het ons niet verbazen als we hier met een grappenmaker te doen hebben. In dat geval is deze brief een antwoord voor de mensen die deze gedachten werkelijk koesteren.

Liesbeth, Yvonne, Gerrie 4BC

Met genoeg zou ik heel wat dingen die onze wereld verpesten aan de schandpaal willen slaan. Ik zou graag de éérste steen naar het 'heilige huisje' werpen. Deuren er ramen opentrappen zodat de frisse wind vrij spel kan krijgen. De 'ouwe koeien' bijelkaar drijven en de brandspuit erop zetten. Hapklare brokken naar de hongerende gebieden zenden. Uitputtende voettochten maken. Met mijn vodden op het Binnenhof wapperen. Besmet worden door de Hollanditis. Lief zijn voor iedereen

Het klinkt allemaal zo voordehand, zo gevaarlijk en meeslepend. Maar de oplossing van alle dingen die ons zo ergeren - lieve vriend - moeten we toch in onszelf zoeken, de éérste stap in onszelf zetten, omdat wij nu eenmaal deel uitmaken van die rot wereld, jij en ik.

Margreet

AMERICA 6

In Sequoia National Park staan "Giant Sequoia's".
 Deze bomen zijn ongelooflijk : 100 meter hoog
 6 - 12 meter in doorsnee
 2500 - 3500 jaar oud

De grootste van deze reuzen hebben een naam:
 General Sherman tree
 The President
 The Chief Sequoia
 The Senate Group

Het pad langs deze bomen heet dan ook: Congress Trail.

Er staan altijd mensen op foto's van sequoia's. Op een van mijn dia's staat F. als een Pinkeltje tegen een grote stam op te kijken.

Toen Hale Tharp als eerste blanke in 1856 dit gebied betrad, slechts begeleid door een Indianen-gids moet hij wel geïmponeerd zijn geweest door dit gigantische woud. Maar als veeteler was hij meer geïnteresseerd in de enorme sappige bosweiden.

Zelfs de lawaaige 20ste eeuwse mens wordt stil als hij 's ochtend vroeg de zonnestralen weerkaatst ziet in de nevel op de wilde bloemen en grassen.

De hut die Tharp van een holle omgewaaide sequoia maakte, staat er nog net zo, aan de rand van een heel grote wei.

Het onverwoestbare hout kan ook heel goed een bosbrand weerstaan, de stam schroeit plaatselijk zwart en verder niets.

Pas na een brand ontkiemen de zaden.

In 1890 al werd dit gebied tot Nationaal Park verklaard.

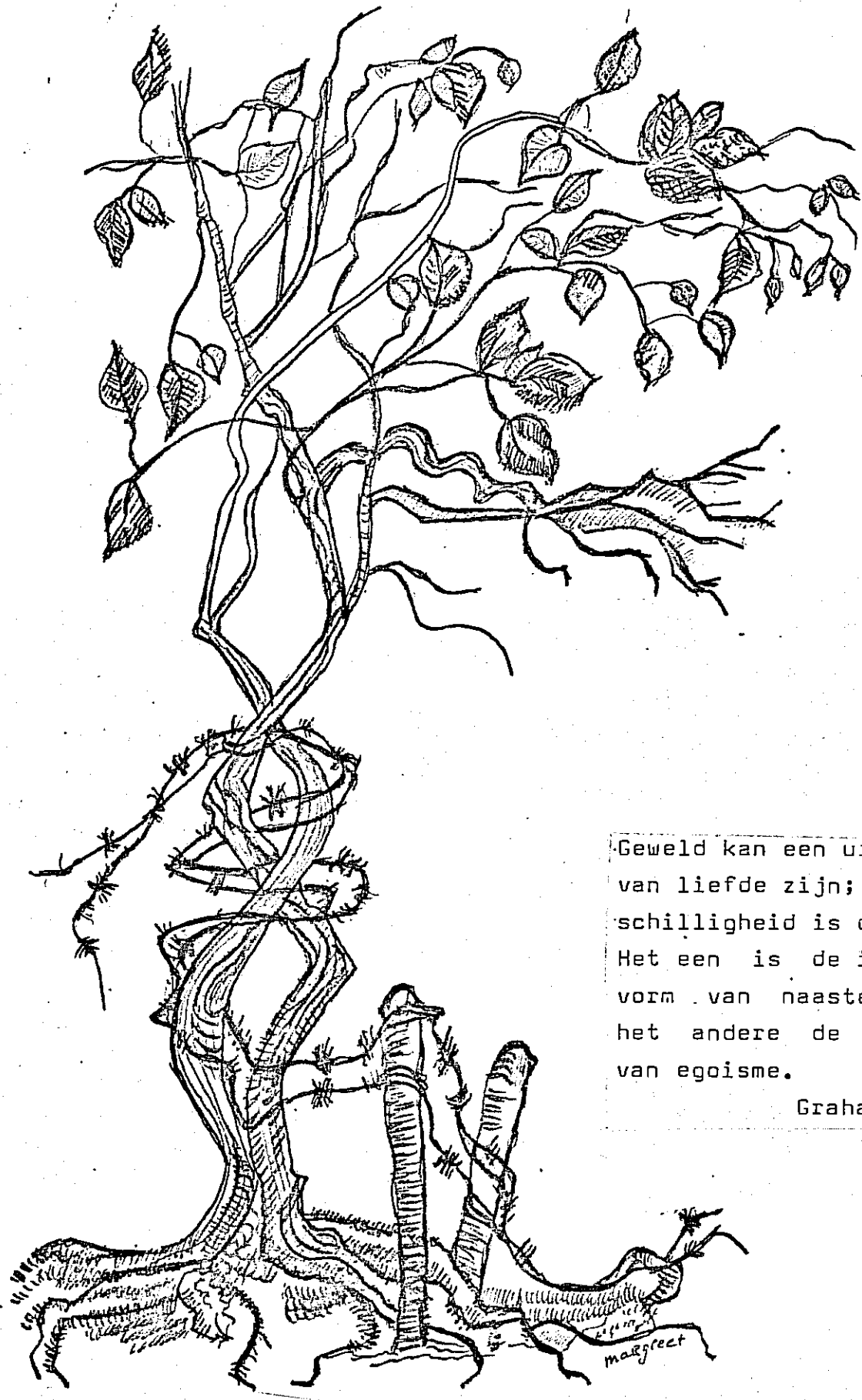
Voor de ware toerist zijn er o.a. de volgende attracties:

- een sequoia met een tunnel erin, waar de weg doorheen loopt
- een omgevallen sequoia, waarop de auto geparkeerd kan worden
- een liggende holle sequoia, waar je door de volle lengte (hoogte) kunt klauteren

ECHT LEUK VOOR EEN FAMILIE-FOTO

De boomenten bestaan dus toch.

(uit "In de ban van de ring" van Tolkien)

Geweld kan een uitdrukking
 van liefde zijn; onver-
 schilligheid is dat nooit.
 Het een is de imperfecte
 vorm van naastenliefde,
 het andere de perfectie
 van egoïsme.

Graham Green

In rubberen gelatenheid
hing de zon,
flets en zwetend
aan de
vreugdeloze hemel.

Warme anemonen
lispelden
de geur van pek
in de
bazalten morgen.

De wind,
oliedik
en van een vage drift
bezeten,
ramde ranzig
door de
takken.

Het heir der
vlerende muizen
daarentegen,
mals en opgewekt
en recht verkwikkelijk
hief luid te galmen aan:
"Halleluja, zingt den Here
luchtgezag en harpgetier
in vromē zalven.
Ereprijst den Heer
in het prille kwaken
der dagen.
Want zo Hij gaat
gaat Hij;
altoos en onverdroten en
onverzettelijk niet te
verzetten".

HARMONIE
IN
PAARS

Zo dan tjipten de
cherufoten en ook
de serafieten
pijpten navenant.

Toen werd het avond
en morgen:
de zoveelste dag.
En ik zag dat het goed was,
verdomde goed.

- mag ik wel zeggen -,
en paars van harmonie
met de vis
die in mij brandde, de
zachte, zilveren vis
die in mij schroeide
als zout in
open tederheid.

Aan de horizon
walmde waanzin,
vlucht voor het
grote woord.

En langzaam
vrat
mijn vis
mij leeg.

L.d.F.

OOGST

Je ploegde mij
en je egde mij.

Je legde me open
en bewerkte me.

Je zaaide
woorden.

Ik nam ze in mij op
als
dorstig land de regen.

Je woorden
kiemden,
groeiden,
kwamen tot bloei
en
zetten vrucht.

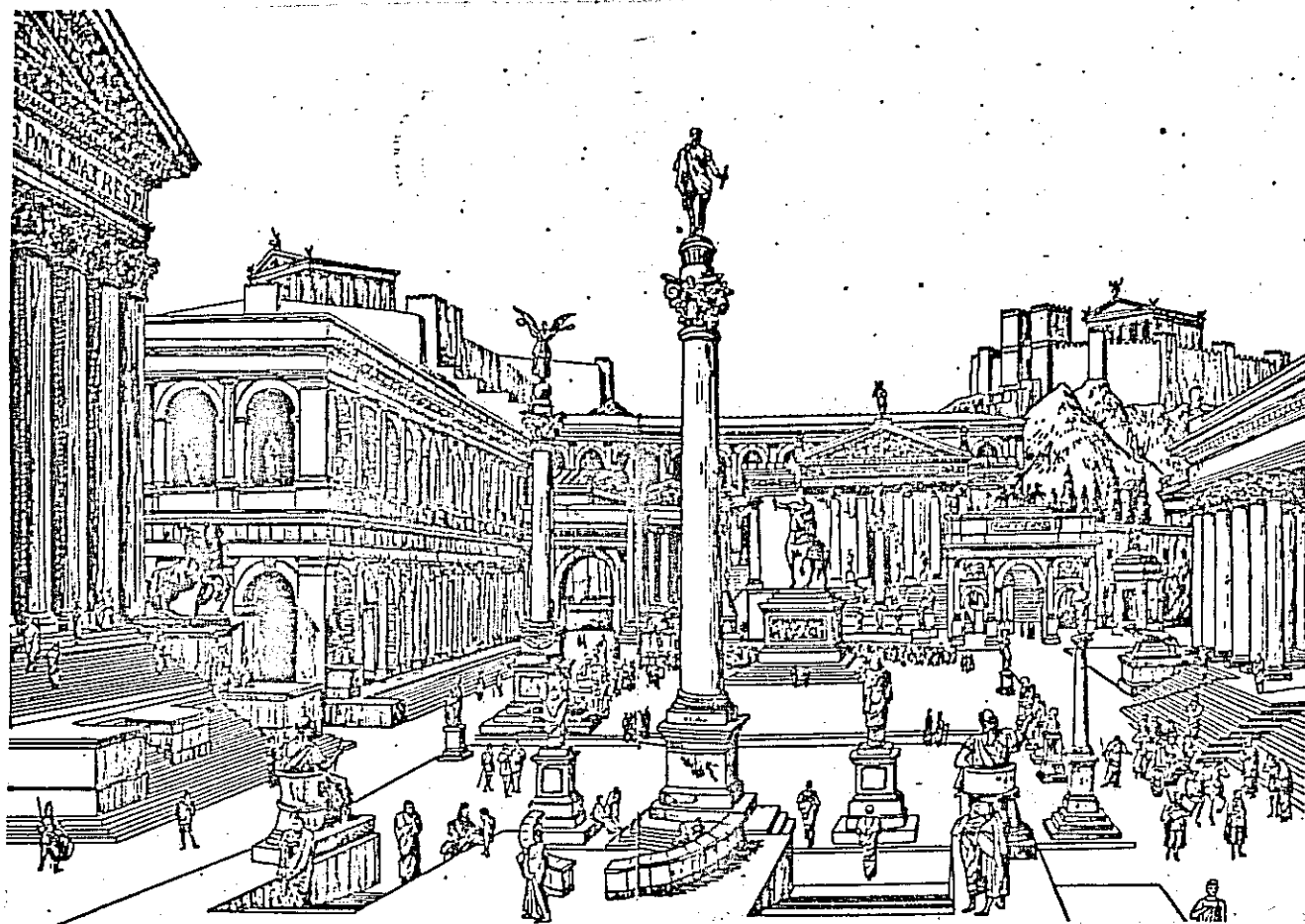
Waarom, mijn lief,
haal je
de oogst
niet binnen?

f.n.

HOSANNA

De grijze zon
van mijn
herinnering
klotst deinend
"HOSANNA"
tegen mijn
goede bakker,
die
paas
broodt
in aeternum
en
banket
lettert
usque ad mortem,
mortem autem
crucis.

lv.

Over Rome **DE ROMA NIL NISI BENE** niets dan goeds

VERSLAG VAN EEN CULTURELE REIS NAAR DE 'EEUWIGE STAD'

Na er lang naar uitgekeken te hebben was het eindelijk zover: we gingen naar Rome! Vrijdagochtend 9 oktober moesten we om kwart voor acht op het Centraal Station, perron 5B zijn. De trein zou een half uur later vertrekken. Na kwart voor acht kwam iedereen binnendruppelen. Mijnheer De Greeve zou er staan om iedereen op te vangen, maar (dat zal je nou altijd zien) zijn auto wilde niet starten. Gelukkig was hij toch op tijd. Iedereen vergeleek allereerst de grootte van de koffers, waarna bleek dat er geen echte uitschieters waren (superklein of supergroot). Toen met "moeite en pijn" alle koffers in de bagagerekken hingen, vertrok de trein. Het was erg leuk dat er zoveel familieleden waren om ons uit te zwaaien, want toen de trein vertrok, hingen alle hoofden (en armen natuurlijk) uit het raam om terug te zwaaien en elkaar nog de beste wensen toe te schreeuwen. Sommigen zwaaiden zelfs nog met (vuile) zakdoeken. Toen iedereen zo'n beetje uit het zicht was, gingen de meesten hun coupé binnen. Iedereen dacht dat we ons zouden vervelen, want de treinreis zou 24 uur duren (!), maar we hadden allerlei dingen om de verveling tegen te gaan, zoals André Hazes, Jan, Jans en de kinderen, droptoffees, medereizigers, brood, het uitzicht en bovendien de ritmische geluiden van de trein (klinkt als muziek in je oren!). Je kon zelfs een speedcursus briden volgen, die gegeven werd door de heer De Greeve.

Ook vermeldenswaardig is dat Guido van Rijn ons niet gezelschap kon houden, omdat hij met ZIJN vliegtuig, via ZIJN vliegveld en met ZIJN taxi op de plaats van ZIJN bestemming zou komen.

Nadat we de Lorelei hadden gezien (aangegeven met een vlaggetje) en

van het verdere uitzicht hadden genoten, kwamen we in Bazel aan, waar we moesten overstappen. Dit gebeurde niet zonder veel moeite, want de koffers waren niet al te licht en de trappen (die we later in Rome nog al eens tegen zouden komen) waren niet al te kort. Toch overleefden we deze kleine ramp. Nu kwamen we in slaapcouchettes terecht.

De (smalle) gang was voor velen DE verblijfplaats, al was het wel mogelijk in de couchettes te zitten, maar daar was het niet altijd even aangenaam. Als je op de gang stond, raakte je al gauw in gesprek met andere reizigers, bijvoorbeeld met een groep gezellige meiden uit Rotterdam.

Er werd ons gezegd dat we om elf uur in onze couchettes moesten zijn, want we zouden de Italiaanse grens overschrijden met alle gevolgen van dien (diefstal!). Voor alle zekerheid moesten we toen de deuren met een ladder barricaderen. We merkten al spoedig dat deze voorzorgsmaatregel geen overbodige luxe was, want toen we net in bed lagen, probeerde men al onze deur te openen (zonder succes dus). De nacht verliep verder 'rustig'. Sommigen sliepen goed, anderen minder goed. Rond zevenen werden we gewekt, want we zouden al gauw Rome bereiken. Na een haastig ontbijt haalde ieder zijn spullen van de rekken. Eindelijk zagen we Rome. Ondanks het feit dat we een kwartier vertraging hadden, was de reis uitstekend verlopen.

————— Linda en Ellen —————

Na de vrijdag volgt doorgaans de zaterdag. Om technische reden volgt hier echter eerst het verslag van zondag. red.

Nog enigszins onwennig en overweldigd door de geweldige sfeer, die Rome uitstraalt, gingen we zondagochtend allereerst op pad naar het Capitool. Daar bekeken we o.a. het reeds op de vorige avond aangedane kolossale beeld van Constantijn, dat prompt door eenieder vereeuwigd werd. Daarna deden we, op weg naar het Forum Romanum, de zg. Carcer Marmertinus aan. Hier hebben allerlei (belangrijke) personen gevangen gezeten alvorens ze gedood werden. Zo heeft, naar men zegt, ook de apostel Petrus hier gevangen gezeten. Na via een souvenirswinkeltje, dat tot de uitgang leidde (slim Italiaans trucje), weer naar buiten te zijn gegaan liepen we verder naar het Forum.

Bij het Forum zagen we die dag ons eerste bruidspaar. Na een tijdje te hebben genoten van dit superromantische schouwspel en na de nodige foto's te hebben genomen gingen we verder en belandden eindelijk op het Forum zelf. Na in twee groepen te zijn ingedeeld trokken we over het Forum. Reusachtig gewoonweg om te lopen waar zoveel mensen al gelopen hebben en waar zoveel (belangrijke) dingen voorgevallen zijn.

Zo liepen we bijvoorbeeld tussen de resten van de Basilica Aemilia, die als beursgebouw dienst heeft gedaan. Een grappig detail hier waren de in de grond nog zichtbare groene vlekken van ingebrande geldstukken. Tijdens een of andere brand was de beurs blijkbaar in alle haast verlaten en waren er her en der over de grond verspreid geldstukken achtergebleven.

Hieraangrenzend lag de Curia, het senaatsgebouw. Er voor lagen de restanten van het Comitium, de vergaderplaats waar het volk naar de senatoren kwam luisteren. Je zou dit eigenlijk kunnen vergelijken met het Binnenhof in Den Haag.

Jammer genoeg voor ons, maar gelukkig voor het behoud van het bouwwerk zelf stond de Triomfboog van Septimius Severus, evenals de resten van een tempel in de steigers. Wel was nog te zien, dat de naam van een van de twee zoons van Septimius weggebeiteld was, nadat hij na zijn dood in ongenade gevallen was.

In de trappen van de zg. Basilica Iulia waren speelvelden gekrast van spelletjes, die de Romeinen daar plachten te spelen. Vanaf het

dak van dit gebouw, dat dienst heeft gedaan als rechtszaal en markt-
 hal, gooide de krankzinnige keizer Caligula, misschien bekend van
 de t.v.-serie "Ik Claudius", altijd geldstukken onder het volk, om-
 dat hij het leuk vond om de mensen om het geld te zien vechten.
 Zeer romantisch was het laantje van de Vestaalse maagden. Vestaalse
 maagden waren een soort priesteressen die het heilige vuur van de
 stad aan moesten houden. Er waren er zes. Ze werden op 6 á 10 jari-
 ge leeftijd aangewezen en dienden 5, later 30 jaar. Pas als ze 40
 waren mochten ze trouwen. Bij eventuele ontrouw aan hun eed werden
 ze levend begraven.

Naast hun tempel en het huis waarin ze woonden, vergelijkbaar met
 een klooster, waren enkele standbeelden van de meest verdienstelij-
 ken onder hen te zien. Op een van de beelden was de naam weggebei-
 teld, omdat deze vrouw christen was geworden.

Hier vlakbij, in de richting van het Colosseum, het theater van Ro-
 me, stond de boog van Titus, opgericht ter herdenking van de ver-
 woesting van Jeruzalem (en te vergelijken met de Arc de Triumph in
 Parijs).

Nog onder de indruk van het Forum gin-
 gen we onder deze boog door naar het
 Colosseum en de ernaast gelegen boog
 van Constantijn.

Het Colosseum was boven verwachting
 mooi bewaard gebleven. Het gaf een
 leuke indruk van hoe het geweest was.
 Naast de hele buitenmuur en grote de-
 len van de tribune waren ook nog de
 onderaardse gewelven, waarboven, op
 een planken vloer de arena zich heeft
 bevonden, te zien.

Op de terugweg deden we de zg. Ss Cos-
 mas en Damianus aan om de bekende
 kerststal te bekijken. Maar helaas

was die, zoals wel meer dingen in Italië, plotseling gesloten. Wel
 zagen we hier ons tweede bruidspaar. Het kon niet op die dag.

Dineke van Leeuwen 6A

Om wederom technische redenen slaan we de maandag en dins-
 dag even over. En zo komen we dus bij de woensdag en de
 donderdag. red

Zoals bijna alle dagen in Rome was het ook vandaag mooi en warm
 weer.

Na een lange ochtend in de Vaticaanse musea, hadden we een vrije
 middag. Enkelen gingen winkelen in de drukke winkelstraten die Rome
 rijk is.

Een aantal, waaronder ik, voelde wel iets voor het zwembad. Nadat
 we aan de buschauffeurs gevraagd hadden welke bus we moesten nemen,
 stapten we op de 70 en reden tot 't eindpunt mee. Daar namen we bus
 391 en stapten op het Foro Italico uit. Er kwam een joggende Itali-
 aan voorbij en aan hem vroegen we waar het zwembad was. Al joggende
 wees hij naar de overkant en rende verder. We liepen naar de over-
 kant waar een binnenbad was. Daar was een vereniging aan het train-
 nen, dus gingen we naar het buitenbad. Het zwembad was ontzettend
 groot en omgeven door een immense tribune. Dit was het Olympisch
 zwembad. We mochten helaas niet zwemmen, want er werden zeilen over
 het water getrokken voor de komende winter.

Toen hebben we nog een paar uur liggen zonnen bovenaan op de tribu-
 ne en zijn zo toch nog een beetje bruin geworden van de Italiaanse
 zon. En dat terwijl ze thuis in Nederland in de regen liepen!

Greta Wielenga 6A

Het programma van deze (donderdag-)middag bestond uit de opgravingen van de graftomben van Cerveteri, een plaatsje \pm 50 km ten NW van Rome.

Nadat iedereen zijn lunch verorberd had, gingen we de 'dodenstad' (zoals deze opgraving ook wel genoemd wordt) bekijken. We klommen en klauterden van het ene graf naar het andere. Op een gegeven moment kwamen we bij een lege waterput met daarnaast een lange, glibberige trap naar beneden. We daalden deze trap af en kwamen in een verlicht vertrek waar het lijk gelegen had. Vanuit deze kamer leidde een donkere gang. Sommigen durfden niet verder en gingen weer naar boven: de anderen (onder wie ik) liepen deze gang in. De gang was zeer vochtig en smal, maar op de tast kwamen we een heel eind. Na enige tijd hoorden we stemmen, maar we zagen nog niets. Eindelijk kwam er weer licht in zicht en wie zagen we daar? De anderen. Ze zaten boven ons op de rand van de put. We waren dus op de bodem van de put gekomen.

Toen we allen uit dit graf waren geklommen haalden we een man, die de sleuten bezat van het mooiste graf, het graf van de 'Scudi e Se-die' (schilden eh zitplaatsen). Nadat we ook deze bezichtigd hadden, liepen we terug naar de bus die ons naar de St Paulus Basiliek bracht. Deze basiliek is volgens velen de mooiste kerk in Rome. Hier aangekomen zagen we een binnenhofje met vele verschillende zuilen. Ook waren hier de mozaiek portretten te zien van alle pausen die er ooit geweest waren. Er waren nog acht plaatsen leeg. De legende vertelt dat de wereld vergaat als deze plaatsen ook gevuld zijn met pausportretten. Dit was een mooie afsluiting van een leuke, maar zeer vermoeiende middag.

— Sylvia Oosterling 6A —

Ook aan besteding van de avonden in Rome hebben we gedacht

Want we hebben menige avond op het Piazza Navona doorgebracht.

Toeristen, verkopers en tekenaars waren er zat

Er was zelfs een man die vuur vrat.

Voor al bij één tekenaar waren we niet weg te slaan

En heel wat lires zijn daar opgegaan.

Wat het eten betreft kwamen we niets tekort

Dikwijls belandde er een pizza op ons bord.

We spraken dan met elkaar af bij de Trevifontein

Zodat we daar eerst nog even konden zijn.

De pizza's bevielen ons uitstekend

Waarna gezamenlijk de kosten werden berekend.

Op woensdag was de verjaardag van Hans de Greeve

Waarvoor we oefenden in "Lang zal hij leven".

We legden al onze lires bij elkaar

En kwamen zo tot zijn tweede lievelings-overhemd na 44 jaar.

We hebben zijn verjaardag gevierd met veel gein

In aanwezigheid van toastjes, kaas en wijn.

Ook de laatste avond in Rome was om nooit te vergeten

Want nadat we voor het laatst met ons allen hadden gegeten

Zijn we met z'n allen de stad in gegaan

En maakten de laatste Tiber-wandeling bij volle maan.

Na afloop van deze wandeling zijn we naar het klooster teruggerend

Waar we ons op drank en chips hebben verwend.

Het einde van de avond was op de kamer van de heer De Wit Die -zoals gewoonlijk- op zijn praatstoel zit.

Hij heeft behalve veel geklets ook zinnige dingen verteld.

Omdat hij zijn oordeel over Keats en Shelley heeft geveld.

We zullen de Rome-reis niet gauw vergeten

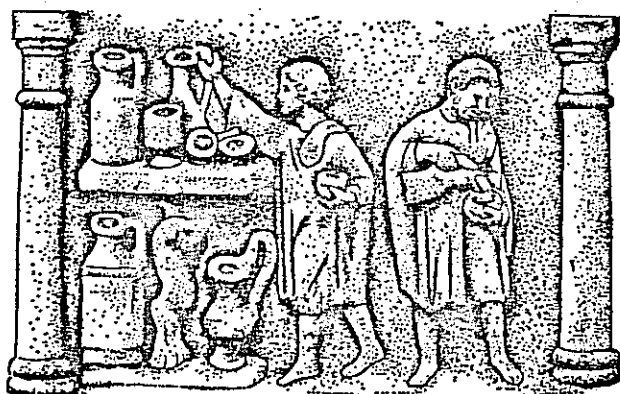
Mede doordat we 'avonds op het Piazza Navona hebben gezeten

Dus toekomstige Rome-bezoeker, 't is dat je het weet:

Een reisje Rome zonder avondbesteding is niet compleet.

Irene 5A en Brenda 6A

Voor de woensdagochtend stonden de vaticaanse musea op het programma, maae voor we er aankwamen, hadden we wel enige probleempjes met het temperamentvolle Italiaanse openbaar vervoer. Toen wij nl. allemaal bij de bushalte stonden, bleek dat slechts een paar van ons zich nog in de overvolle bus konden proppen. De anderen, waaronder ikzelf, bleven achter. We lieten enkele bussen voorbijgaan

in de hoop er één te treffen waarin we allemaal pasten, hetgeen een illusie bleek te zijn. Tenslotte begrepen wij dat in Italiaanse bussen nog het recht van de sterkste gold, en stortten wij ons allemaal in de eerstkomende bus, zonder te letten op eventueel in de verdrukking komende nonnetjes of ouden van dagen. Toen we eindelijk bij het eindstation waren, hadden de eerder aangekomenen ondertussen genoten van een aanrijding, gevolgd door een origineel-Italiaanse woedeuitbarsting.

De vaticaanse musea waren zoals verwacht: groot en groots. Brede en hoge trappen, een fikse entreprijs, een krioelende mensenmassa, veel (goedkope) boekenstalletjes, indrukwekkende, grote zalen, en veel beroemde beeldengroepen, waaronder de Laokoongroep, de Apollo van Belvédère, de Torso van Belvédère en het standbeeld van Augustus. Natuurlijk ook de stanza's van Raphael, met o.a. de 'school van Athene' (een wandschildering, voorstellende de grootste geleerden en wijsgeren uit de oudheid, en enkele personen uit Raphaels tijd, met in het midden Plato en Aristoteles) en de Sixtijnse Kapel (een grote zaal, waarvan het plafond en de achterwand door Michelangelo - een beroemde renaissance beeldhouwer/schilder/architect - beschilderd zijn met taferelen uit de bijbel, o.a. de bekende 'schepping van Adam'. De zijwanden zijn door andere schilders beschilderd met taferelen uit het leven van Mozes en Christus).

Na de bezichtiging van de Sixtijnse Kapel kon iedereen doen wat hij wilde, blijven of naar huis gaan. Ik heb nog even rondgekeken, en toen ik buitenkwam zaten een paar anderen een ijsje te eten. Ik wilde naar hen toe lopen toen een ploseling toeschietende boekverkoper mij vroeg: "Glanda?", waarop ik verbaasd "Si" stotterde. De man barstte toen spontaan uit in het lied "Oranje boven" waarover wij erg moesten lachen. Daarna zijn we zo snel mogelijk via allerlei verkeersopstoppingen teruggegaan naar het Instituto, waar wij net op tijd aankwamen om het voorgerecht koud! aan te treffen.

Anette Vondra 6A

Op het programma stond voor maandag allereerst de beklimming van de 122 treden, oftewel de Santa Maria in Aracoeli, met het beroemde kindje Jezus (Il Bambino). De kerk was - zoals we inmiddels gewend waren - immens groot: Bambino moest met een loep gezocht worden. De trap af ging heel wat vlugger. Daarna liepen we langs de keizerfora, o.a. het forum Traianus en het forum Augustus: 'puinhopen' waar met veel fantasie nog wel iets uit te halen was. Via een tocht door de volkswijk, bereikten we wederom een kerk; deze keer de S. Pietro in Vincoli (Petrus in boeien). Temidden van veel pracht en praal hingen daar in een glazen kistje een paar boeien, waarvan we maar moesten aannemen dat de apostel Petrus daar eens in gezeten had. Ook was hier de beroemde Mozes van Michelangelo te zien, met als bijzonderheid de hoorntjes op het hoofd en het zelfportret van de beeldhouwer in de baard van het beeld (als je tenminste goed keek; dus niet zoals wij).

De 'dames' van het aangrenzende souvenirwinkeltje waren er erg op gebrand hun waren kwijt te raken; het was onmogelijk om een boek of kaart langer dan tien seconden in je handen te houden. 'Kopen of laten liggen' kregen we dan met de bekende Italiaanse gebaren en in niet mis te verstane woorden te horen.

Hierna togen we naar de San Clemente (je raad het al: alweer een kerk!), maar ditmaal kwamen we onder het gebouw in de catacomben terecht. In de koude, nauwe steegjes bevond zich het heiligdom van Mithras, een 'god' die in de oudheid illegaal aanbeden werd - vandaar dat deze godsdienst onder de grond uitgeoefend werd.

Na de lunch en de daaropvolgende siesta begon het middagprogramma. Een hele grote tegenstelling zat er tussen het snoezige olifantje van Bernini en de volgende bezichtiging: de catacomben van de Capucijnen.

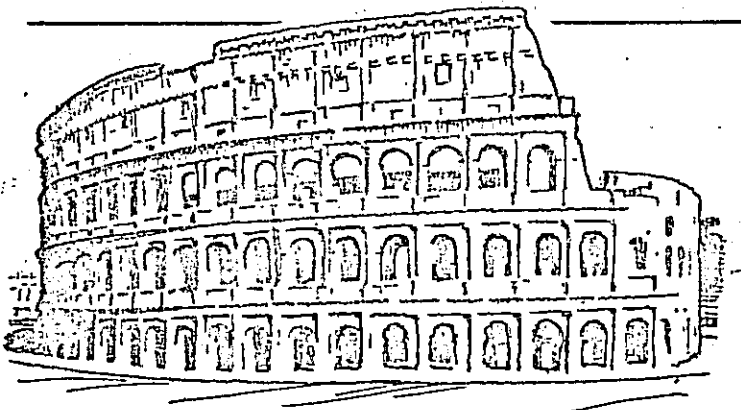
Niet geheel toerekeningsvatbare monniken zijn in de 16e en 17 eeuw behoorlijk tekeer gegaan met de overblijfselen van hun soortgenoten, met als resultaat: hopen op elkaar gestapelde botten, wanddecoraties van onderkaken, ruggewervels, schouderbladen etc. en als klap op de vuurpijl lampjes van eklepijpen en spaakbeenderen. We waren dan ook in het geheel niet verbaasd over het geduld waarmee een capucijner monnik enkele ansichtkaarten aan ons verkocht.

Toen volgde voor Guido (van Rijn) de 'kick van zijn leven': de directeur van het Keatshuis himself hield een prachtige toespraak over de 19e eeuwse Engelse dichter John Keats en zijn vrienden Shelley, Byron en Hunt. Guido was voorlopig zoet en aangezien er verder niets meer op het programma stond, besloten wij - Birgit en Liéke - te gaan winkelen (net zoals zeer vele Romeinen).

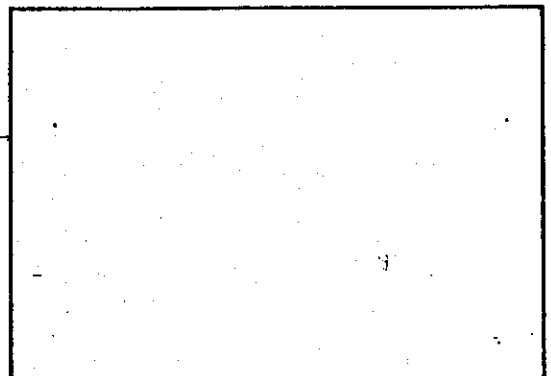
Gelukkig liepen we in autovrije winkelstraten, anders waren we ons leven niet zeker geweest. Het verkeer in Rome is namelijk iets om over naar huis te schrijven: al toeterend en scheurend banen duizenden piepkleine autootjes zich een weg door de via's en, verkeersregels negerend meestal rakelings langs voetgangers.

We konden het toch niet laten een paar keer te verdwalen, maar ten slotte bereikten we tegen etenstijd het klooster.

Lieke en Birgit GA-

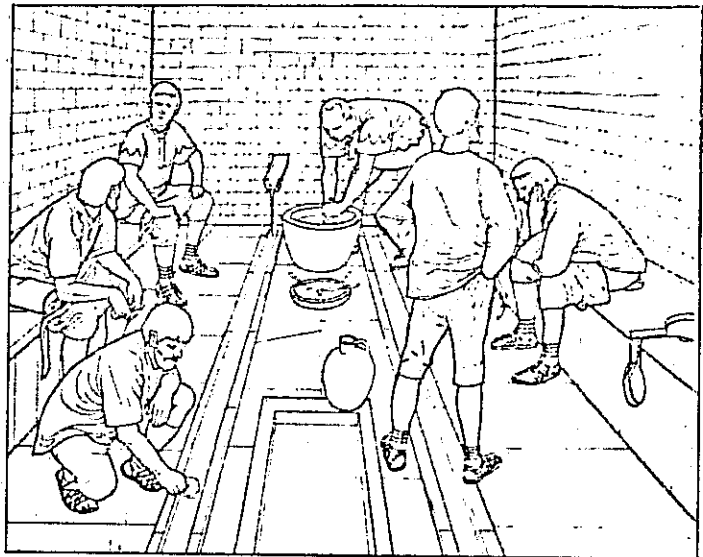

Het Flavische amphitheater, het Colosseum, in Rome.

Dinsdagmiddag: met de metro naar Ostia Antiqua! Dit is een havenstad van Rome geweest; de haren slibde eind 6e eeuw na Chr. dicht. Langzamerhand trokken de bewoners daarom weg uot de stad.

Het eerste wat we deden was in het gras uitgebreid onze lunch verorberen. Daarna begon de wandeling door het zeer landelijke terrein van de opgraving. Alles is zeer goed bewaard gebleven. Zo is er een theater waarvan ieder onder de indruk was. Het is zo goed in tact dat het zelfs nu nog in de zomer voor opvoeringen gebruikt wordt. Achter het theater staat een tempel, ernaast

Openbaar toilet. Geen stille afzondering, maar gezelligheid.

liggen prachtige mozaïeken, met voorstellingen van schepen en dieren. Vanaf hoge punten had je een mooi uitzicht over het forum (de marktplaats en het centrum van de stad) en de huizen. Bekend zijn het huis van Diana, de kroeg daartegenover en het Huis van de Molens. In de kroeg hangen nog de originele wandschilderingen en er staat een enorme kruik. Deze diende als reservoir en je kan er gewoon in staan, zo groot. Bij de openbare latrine aangekomen ging iedereen onder groot gejoel 'zitten'. Even later moesten we er echter vandaan, omdat andere bezoekers de latrine in oertoestand wilden fotograferen. In de School van Trajanus speelden we even dat we gewoon les hadden. Daarna kon ieder voor zich nog wat rondkijken.

Susan Fagel SA

Op woensdagmiddag, bij stralend weer, bezochten wij het Protestantse Kerkhof. Hier, op de begraafplaats voor niet-katholieken, liggen Shelley en Keats, en ook de zoon van Goethe begraven. Omdat er eertijds een verbod lag op het begarven van doden binnen de stadsmuren werd het kerkhof in het open veld geplaatst, bij de Porta S. Paolo. Sindsdien heeft Rome zich tot ver buiten haar muren uitgebreid, als de olievlek uit een lekkende tanker. Gebouwen en autowegen omgeven het kerkhof heden ten dage. Om de dodenakker heen loopt een hoge stenen muur, waar de pyramide van Cestius, een Romeins volkstribuun deel van uitmaakt.

Op ons bellen kwam een suppoost, die des daags verblijf houdt in een klein huisje binnen de ommuring, met een sleutel om het ijzeren hek te openen. Hij zag ambshalve toe op het ordelijk gedrag van de bezoekers, en maande ons niet luid te schreeuwen of buiten de paden te treden.

Er heerste een serene stilte. Het rumoer van de wereldstad klonk ver weg, als uit een bijenkorf. Alleen een zacht ruisen daalde neer van de toppen der bomen. Pijnbomen en cypressen beschaduwden een veld vol grafstenen, dat tegen een lichte helling ligt. Grintpaden voeren tussen de zerken door. Op hoeken en kruispunten zijn bordjes neergezet die naar de belangrijkste graven wijzen. Op één ervan staat "Goethe filius", wat betekent: zoon van Goethe. De Duitse dichter was in 1789 een verhouding aangegaan met een eenvoudig meisje, Christiane Vulpius. Heel zijn omgeving sprak er schande van. Op Kerstmis van datzelfde jaar werd een zoon geboren. Bij het huwelijk van Goethe met Christiane, zestien jaar later, werd zijn zoon geëcht. Zijn naam was August von Goethe. Elf jaar na zijn vader

trouwde hij, maar hij zocht het geluk spoedig elders, en gaf zich over aan een bandeloos leven. De Dood maakte er in de nacht van 26 op 27 oktober 1830 een einde aan. Hij werd begraven in Rome, waar hij op dat moment verbleef.

Wij gingen eerst op zijn graf aan, en vonden een eenvoudige steen met zijn beeltenis en het opschrift:

Goethe filius/ patri/ antevertens/ obiit/ anno XL/ MDCCCXXX

Dit betekent: in 1830 is de zoon van Goethe op veertigjarige leeftijd gestorven, zijn vader voorafgaand. (Die stierf namelijk op 22 maart 1832).

Guido, bemerkend het gemis, stond versteld en sprak: "Hij heeft niet eens een naam!" Zijn steen vermeldde zijn naam niet: die was vergeten, verbleekt in de gloed van zijn vaders naam, als een ster in het zonlicht. Die hem begroeven hebben gemeend dat hij slechts Goethes zoon was, zonder de eigen identiteit die een naam uitdrukt. August von Goethe is doodgezwegen. Geen mens die voor deze tragiek ongevoelig is, of hij moet van steen zijn.

We klommen opwaarts naar het graf van Shelley, dat vlak bij de kerkhofmuur lag. Op de overschaduwde grafsteen stond zijn naam te lezen, het epitaaf "Cor cordium" (hart der harten), zijn geboorte- en sterfdatum, en drie verzen uit "The Tempest" van Shakespeare:

Nothing of him that doth fade
But doth suffer a sea-change
Into something rich and strange.

Ik mijmerde bij de herinnering aan die Engelse lessen, toen over Shelley werd verteld, en een wonderschoon gedicht van zijn hand werd voorgelezen, getiteld: Ode to the West Wind. Als toen ont kwam ik voor een kort moment. Het opschrift vervaagde voor mijn ogen en door de blauwe gloed van het marmer heen zag ik de zee met zijn eindeloze stromingen en keringen van tij; en asgrauwe wolken erboven samengepakt. Zo moet het geweest zijn op die julidag in het jaar 1822. Shelley had sloop gezet vanuit Viareggio, een stad aan de kust nabij Pisa. Maar met zijn zeilboot kon hij niet op tegen de storm; hij leed schipbreuk en verdronk. Of klonk die dag het

ruisen der golven als Sirenengezang? - Onherkenbaar spoelde zijn lichaam na tien dagen aan; zijn vriend Trelawny herkende Shelley alleen aan een dichtbundel van Keats, die hij bij zich droeg. Als door een mist zag ik het vuur van de brandstapel, die zijn vrienden op het strand hadden opgericht. Daarop hebben zij Shelley overeenkomstig de wet verbrand, na zijn hart uit zijn lichaam te hebben gesneden. Zijn as ligt onder deze steen. Maar zijn hart, het hart der harten, is naar Engeland gebracht en te Bournemouth begraven. Ik wil niet nalaten enkele andere graven te noemen. Niet omdat zij beroemde doden herbergen: de graven zélf trekken alle aandacht. Zo knielt op de tombe van een vrouw een engel neer. De inscriptie vermeldt dat dit het laatste werk is geweest van haar man; een beeldhouwer. Op een andere tombe zit een jongetje, eveneens van steen, een droefenis tonend die ontroert. Elders verhaalt een grafschrift de lijdensweg van een weduwe: bij een rit te paard werd haar dochter afgeworpen in de Tiber en verdronk; van

haar man is na zijn vertrek naar Wenen nooit meer iets vernomen. Hoe wankel is het menselijk geluk.

Wie na Shelley het pad naar links volgt, tussen de bomen vandaan in het zonlicht treedt en verder gaat over de groene weide waarop witte graven als waterleliën prijken, komt bij de graven van John Keats en zijn vriend Joseph Severn. Keats, die voor zijn gezondheid naar Italië was gegaan, stierf kort na aankomst in 1821. Vijf entwintig jaar oud. Op zijn wens zou zijn grafschrift luiden:

Here lies one whose name was writ in water.

Na het graf van Keats te hebben gezien, verspreidden we ons over het kerkhof. Ik ging terug naar het graf van Shelley om een foto te nemen. Al snel verliet ik het kerkhof, omdat ik voor sluiting een kerk wilde bezoeken. Terwijl de suppoost voor mij het hek opende, keek ik een laatste maal om. Daar, in het volle licht, lag John Keats, een dienaar van de schoonheid. "Beauty is truth". Toen het hek met een klap achter mij dicht viel, glimlachte ik: ik had een pelgrimstocht volbracht.

Gerardo il Bianco 6A

Donderdagmorgen:

Vandaag hadden we de beschikking over een sjieke bus, gehuurd met een bijdrage van de oudervereniging. We reden naar Tarquinia, een plaatsje aan de oostkust, ongeveer 100 km. boven Rome. Hier gingen we de graven van de Etrusken bezoeken. Men vermoedt dat het Etruskische volk tussen 1000 en 800 v. Chr. uit Klein-Azië naar Italië is gekomen. Met als kerngebied het huidige Toscane bouwden ze een heerschappij op met 12 aparte steden; rond 200 v. Chr. was hun macht voorbij. In het dorpje Tarquinia haalden we de gids, die ons naar heuvelachtige velden buiten het dorp bracht. Overal verspreid stonden schuurtjes met trappen naar beneden, waar zich de eigenlijke graven bevinden. De graven dragen namen als "Tombe van de Baron" (naar de ontdekker) of "Tombe van de Schilden" (naar de afbeelding van de schildering). Beneden stonden we met zijn twintigen in een ruimte van ongeveer 4 bij 5 meter, bij het schijnsel van een lamp, die het af en toe begaf.

Door de ontdekking van de graven is ons veel bekend van de Etrusken, hoewel hun taal nog niet ontcijferd is. Ze waren zeer welvarend. De kleurige schilderingen beelden feestmalen, dansen, worstelpartijen en dodenscènes uit en zijn mooi, sober en strak van vorm. Alles is redelijk goed bewaerd, maar schade door grafroof is wel te zien. Natuurlijk was het verboden te flitsen, maar de gids stelde zichzelf en ons gerust dat toch niemand het zag en dus konden we wél fotograferen. Zo gaat dat in Italië.

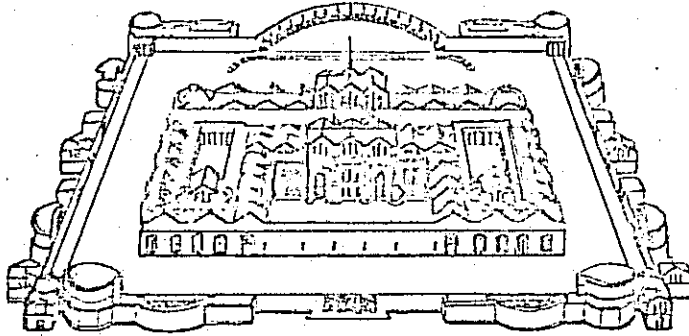
Terug in Tarquinia bezochten we het middeleeuwse kasteel, waar de vondsten uit de Etruskische opgravingen opgesteld staan: (Griekse) vazen, stenen sarcofagen, allerlei gebruiksvoorwerpen, sieraden en beelden (o.a. de beroemde gevleugelde paarden).

Aan een stalletje voor het museum kochten we tenslotte een fraai boek over Tarquinia, nota bene in een Nederlandse vertaling.

Melchiora Visser

Vanaf ons verzamelpunt in het klooster, de fraaie binnenplaats, vertrokken we - vrijdagmorgen - richting Palazzo Spada. In dit vroegere paleis, nu een gemeente-instantie, bevindt zich een zuilengang, die oploopt en waarvan de zuilen op het eind steeds kleiner worden, waardoor het lijkt of deze heel diep is. Iedereen dacht dan ook dat deze gang + 25 tot 40 m diep is, maar in werkelijkheid is deze maar + 9 m diep. Vanwege mijn lengte moest ik een paar keer de zuilengang in lopen; dan zag je heel goed het verschil tussen de begin- en de eind- zuilen. In het begin was ik kleiner dan de zuilen en op het eind stak ik len uit.

Na de Spada naar de Do-we daar aan-bleek het "In zijn, zodat voor niks Dat kan ge-Vervolgens de thermen

Thermen van Diocletianus in Rome.

vertrokken we mus Aurea. Toen gekomen waren "restaurato" te we het hele eind hadden gelopen. beuren in Italië. gingen we naar van Caracalla.

Dit is een immens complex (echt ongehoord). In deze fraaie ruines is de groepsfoto gemaakt door een vriendelijke Italiaan.

Als slot van de morgen gingen we naar het graf van de Scipio's, een beroemde familie in het oude Rome, dat aan de Via Appia ligt.

Luc Sauerland 5A

Op zaterdagmiddag half vijf zouden we vertrekken. Om drie uur gingen we met de bus vanuit het klooster naar het station. Wonder boven wonder bleek de bus dit keer niet zo vol te zijn als anders. Onze wagen bleek zich helemaal aan het eind van de trein te bevinden, dus dat werd sjouwen met die koffers, die wel tien keer zo zwaar leken te zijn als op de heenreis. Toen we ons geïnstalleerd hadden kwam er een conducteur die het bovenste bed open klapte. Meteen spatte er van alles om onze oren en begon het zeer onwelriekend te ruiken in onze coupé. Het bleek namelijk dat er achter dat bed een pak bedorven melk verscholen lag, en dat was stuk gegaan. Bovendien werd toen duidelijk dat drie van de zes plaatsen in onze coupé door vreemden waren gereserveerd. Er kwamen een Nederlandse vrouw en een Duits echtpaar bij. We zaten dus uiteindelijk met z'n negenen in één coupé, wij met z'n zessen op de ene bank en de drie vreemden op de andere. Zeer comfortabel mag ik wel zeggen. De Duitse man vertelde ons een zéér interessant verhaal over zijn vijf dochters, waar wij dus heel enthousiast naar luisterden. Verder bleek hij zó hard te snurken, dat je het drie coupé's verder nog kon horen. Je begrijpt dat wij zeer blij waren met onze mede-sla-pers.

De volgende dag kregen we alvast een erg opwekkend voorproefje van het weerbeeld dat we in Nederland zouden zien, namelijk een ondergelopen camping en bomen waarvan je alleen maar het bovenste deel zag. Uiteindelijk kwamen we dan, met anderhalf uur vertraging, op ons oude vertrouwde Centraaltje aan.

Blijde begroetingen, klapzoeven, "Hoewas het?", "Oh, hartstikke leuk" enzovoort.

En het weer? Regen.

Heleen en Stella

Wanneer niet het kleinste detail in je dagelijkse leven er naar streeft in harmonie te komen met de hogere ideeën die je belijdt, dan hebben die ideeën geen zin.

E.Hillesum

de DOODgewone dingen

Elke woensdagmiddag hangt ze haar wasgoed op, aan de plastic waslijnen op de veranda. De eetkamer van mijn huis kijkt uit op de achterzijde van haar huis. De pittoreske bouw van de huizen laat toe dat ik haar nauwkeurig kan gadeslaan. Tussen ons gaapt een diepe kloof, die eindigt op het binnenplaatsje van slagerij "de worstenkoning". Ik zit aan de tafel wachtend tot ze weer zal verschijnen met haar geurig ruikende was. Onbewust doe ik dit elke week. Steeds opnieuw betrap ik mezelf erop. Ik hoor geschuifel. Ze is precies op tijd. De wijzers van mijn horloge staan op drie uur. De zonnestralen beschijnen de helft van de veranda.

De oranje wasemmer zet ze op de smalle stenen van het balkonmuurtje en daarnaast het ijzeren pannetje met de houten wasknijpers. Met behulp van een drie treeds trapje zet ze haar rechtervoet naast de wasknijperbak. Met beide handen geklemd om de lijnen trekt ze zich op. Haar beide voeten staan nu op de richel, haar rug gericht naar de afgrond. Elke keer voel ik prikkeling in mijn ruggemerg als ik haar daar zie balanceren.

Coby is eenenveertig en getrouwd met een man die vaak nachtdienst heeft. Haar elf- en dertienjarige dochters zitten op de Mavo. Overdag is zij alleen, want dan slaapt Gé. Ze heeft een bruin nylon short met oranje rouchjes aan dat tot over haar knieën reikt. Aan haar voeten heeft ze lichtblauwe pantoffels met een wollig randje rondom. Haar kapsel zit rommelig; de permanent is eruit gegroeid. Met een paar speldjes zijn de lastigste plukken voor haar gezicht opzij gestoken.

Ze zakt door haar knieën en pakt een wit gekreukeld shirt uit de wasbon. Ze zakt nog iets verder en pakt een aantal knijpers. Behendig loopt ze verder over de railing en schuift de oranje emmer naar zich toe. Terwijl ze bezig is neuriet ze een liedje. Het is een vrolijke dag. Er hangt een bleke blauwe lucht boven het dak. Een paar meeuwen kijken vanuit de dakrand naar de bedrijvige vrouw onder zich. Een w.c. wordt doorgetrokken. Ze buigt iets naar voren om ook de achterste waslijn te vullen. De rechterpantoffel wordt van de rand getild om zich verder uit te kunnen rekken. Een gebloemd slipje wordt opgehangen. Haar lichaam veert weer terug, maar haar rechtervoet mist echter de houten balk. Ze knikt door haar linker been en verliest haar evenwicht, met een door merg en been gaande schreeuw suist ze me voorbij. Ik slaak een kreet en beweeg mijn hart door mijn mond.

Ik hoor een doffe klap en wat gekraak. Mijn maag keert zich om en ik bedwing me om niet ter plaatse de inhoud eruit te gooien. Met slappe knieën en trillende handen loop ik naar de openstaande ramen. Voorzichtig kijk ik over de rand naar beneden. Ze ligt op haar rug met gespreide armen. Haar benen liggen als was over haar heen. Haar ogen staan wagenwijd open. De prikkeling in mijn ruggemerg is ondragelijk. Onder haar vormt zich een donkerrode plas bloed, die zich langzaam uitbreidt over de gehele tegelvloer. Ik ren snel naar het toilet. Als een golf komt mijn middageten eruit: bruin sesambrood met haring in tomaten-saus. In de witte pot zie ik slijmerige rode flodders rondrijven. In mijn gedachten zie ik Coby liggen op de gele tegelvloer. Onder haar wordt de bloedplas steeds groter tot ze er volledig in drijft. Ik voel weer een golf opkomen. Het lijkt als een massief blok in mijn keel. Het is net alsof ik stik. Mijn vinger gaat in panische angst diep achter in mijn strot. Dit keer zitten er ook bruine en gele stukken tussen. Ik blijf nog enige tijd gebukt over de w.c. hangen. IK loop naar de kraan en spoel mijn mond tot de zure smaak enigszins weg is. Wankelend loop ik

naar de ramen. Opnieuw kijk ik over de rand. De schrik pakt als een ijzeren hand rondom mijn hart. Ik krijg het warm en koud tegelijk en het zweet breekt me aan alle kanten uit. Het binnenplaatsje van de slager is totaal leeg: geen Coby, geen bloed, helemaal niets. Er is geen bloedspat te zien. Alles is glimmend schoon. Ik kijk op naar het tevens lege balkon.

Beneden klinkt het jankende geluid van de bottenzaagmachine.

Elly Nietvelt 5C

OM EENS OVER NA TE DENKEN - ONDER DE KERSTBOOM

NIEMAND BEMINNEN is iets anders dan pogen beminnelijk bij hem over te komen, of - anders gezegd - zelf beminnelijk gevonden te worden.

In het eerste geval stroomt de affectie uit naar de ander met de bedoeling dat de ander die genegenheid in zich opneemt. Het gaat om hém en die genegenheid ben je kwijt.

In het tweede geval keert de genegenheid terug naar de afzender, omdat de ander slechts gebruikt wordt als een soort spiegel die de straling terugkaatst. De ander is in dit geval dus niet meer dan een middel voor de 'minnaar' om zichzelf op te warmen.

Hetzelfde geldt voor attent-zijn en attent-gevonden-willen worden, vriendelijk-zijn en vriendelijk-gevonden-willen worden etc etc.

"Als de zaken zó staan" - op-
perda A. - "dan is het dus ver-
standig zichzelf niet te snel
bemind te achten, nietwaar?"
"Inderdaad" - antwoordde B. -
"dat voorkomt dooie mussen".

Er zijn mensen die álles over hebben voor hun kinderen. "Ik leef voor m'n kinderen" zeggen ze dan.

Arme kinderen!

Ik dank de hemel dat mijn ouders niet voor mij geleefd hebben, maar voor zichzelf (en daardoor juist voor mij!).

EEN GEZIN is een verrukkelijk bezit. Je kunt er ontzettend veel mee doen.

Zo kun je er bijvoorbeeld tegenover de buitenwereld al je handelingen mee 'motiveren'. Zo'n gezin doet het altijd jofel.

"Oh, deed je dat omwille van je gezin? Oh, ja, nee, nee hoor, dan heb ik niks gezegd!"

Ronduit verbijsterend is het gemak waarmee uitgerekend mensen die zo gaarne over GEWETEN en verantwoordelijkheid spreken, OVER LIJKEN gaan.

Verbijsterend? Hoe kom je daarbij?

Dergelijke mensen zijn zo met hun eigen geweten bezig dat ze niet eens in de gaten hebben dat ze over lijken gaan. Jij weet toch ook wel dat je geen twee dingen tegelijk kunt doen?

MUZIKALE VERGISSING .. denken dat men een edel mens is, omdat men 'wel kan janken' bij het horen van (uiteraard klas-sieke) muziek.

Maar hoe zat het dan met die orkestjes in de concentratie-kampen?

1 verzuu

hoezo 1980 ?

Ofwel literairologisch ABC van de jaren 70

Dit jaargetij inspireert mij niet.
De grauwe wolken en de striemende storm doet mij steeds peinzend naar buiten kijken, in plaats van vlot de zinnen op papier te zetten.
Deze rubriek schiet maar niet op.
Vijf Bolwerken per jaar betekent dat ik nog ca. drie jaar te gaan heb (specifiek jaren 80 taalgebruik).
Maar eens dubbele vaart erin zetten.

klip en klaar - sinds Minister-President Van Agt dit een keer gebruikt heeft, hoor je het steeds meer.
De Nederlandse woordenboeken vermelden deze uitdrukking niet.
Het Duitse wel (bedankt voor de tip, Cees): "klipp und klar" - volkomen duidelijk

knelpunt - ned. voor eng. "bottleneck" - versmalling van de weg.
wordt figuurlijk gebruikt voor een probleem(pje)

kansarm - wordt gebruikt in de welzijnssector voor mensen die weinig hoop hebben op een betere toekomst.
(Alsof ze daar zelf geen invloed op kunnen uitoefenen)

kresj - zie creche- kinderbewaarplaats

lat-relatie - living apart together
(hoe kun je nou apart samenwonen?)
(echt)paar met twee huishoudens

limitatief - beperkend

logischerwijze - logisch

loskoppelen - uit elkaar houden

„Iedereen weet dat het Amerikaanse ministerie van Defensie en dat van buitenlandse zaken van tijd tot tijd allerlei mogelijkheden bestuderen met betrekking tot welke situatie dan ook. Maar dat betekent nog niet dat een bepaalde mogelijkheid noodzakelijkerwijs gerealiseerd zal worden,” zo verklaarde een Amerikaanse regeringsfunctionaris.

Deze sussende woorden zouden vooral bestemd zijn voor bepaalde Middenamerikaanse staten en landen in het Caribisch gebied.

De slotzin hoef ik deze keer niet zelf te verzinnen.

Uit de Volkskrant van 9 nov.

(wordt vervolgd)
cornelia

VOOR DE KOP GESTOTEN!

Het is jammer dat het zo vlak voor de vakantie moest gebeuren - op het eind van een trimester ben je al mee en prikkelbaar - en dat je uitgerekend op dat moment ook nog naar je hoofd geslingerd krijgt...

In ieder geval wil ik voorstellen een grondig onderzoek in te stellen naar de geestelijke gezondheid van de leerlingen. Want er moet toch wel iets grondig mis zijn, als dezen het in hun hoofd halen om....

Natuurlijk, we weten allemaal dat er na jaren van verlinksing nu een duidelijke verrichtsing plaats vindt in de maatschappij en die dringt - niet tegen te houden - ook op Pius X door. U vraegt om argumenten? Terecht! Jarenlang kon ik 's morgens vrij kiezen of ik door de linker- of de rechtervoor deur naar binnen zou gaan. Sinds enige maanden word ik gedwongen door de rechterdeur de school te betreden. Jarenlang keek de conciërge je over zijn linkerschouder aan als je de loge binnenkwam. Nu kijkt ze je recht(s) aan. En de image van de school begint bij het entré, nietwaar? Jarenlang kon je op de docentenwc's over een eigen lichtpunt beschikken, nu wordt je gedwongen met z'n tweeën één lichtbron te benutten: rechts dirigisme! Er is één vreemde uitzondering: jarenlang had ik rechts naast mij een wiskundelokaal, en u weet uiteraard dat wiskunde - enfin -, nú heb ik rechts een videolokaal gekregen, en een kind weet dat de media links zijn; dus dat verwacht mij wel. Er is zelfs iemand die meestal met een pet op zijn arbeid op school verricht, sterker nog, ik heb collega's met zo'n hoofddeksel buiten gesignaleerd. Het ziet er nu nog onschuldig uit als een sportieve Engelse countrycap - maar golf is een rechts spel, handicaps of niet - en het is per slot van rekening maar een kleine stap naar een hoogtorenenle legerpet.

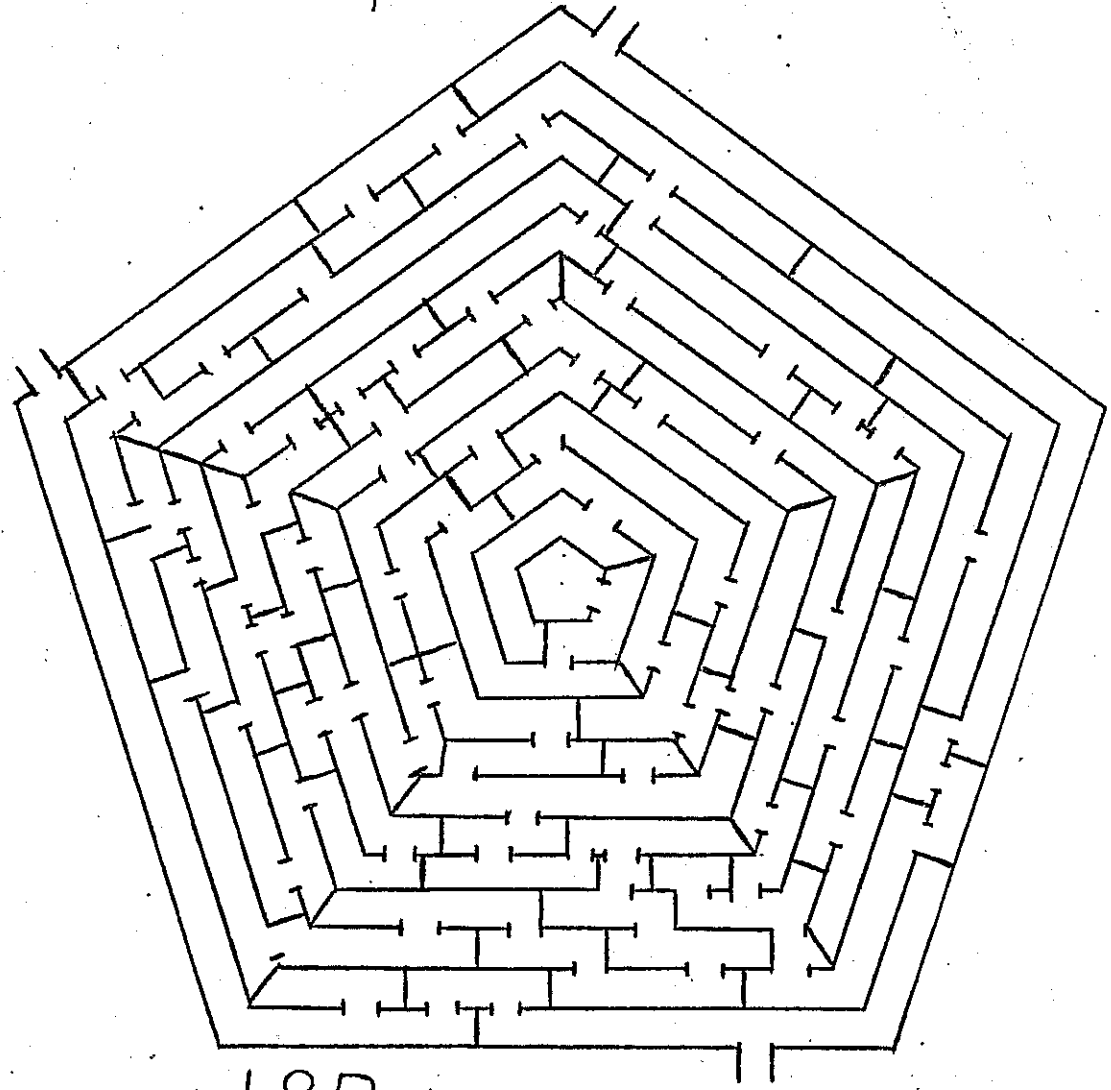
Daar komt nog bij dat we het komende kalenderjaar een inspraakorgaan krijgen, dus dan word ik gedwongen de stof van de lessen door leerlingen te laten bepalen; dat zijn toch geen verhoudingen meer. In mijn schooljaren maakten wij het leraren gewoon onmogelijk om les te geven, en welke stof hij ook probeerde te doceren deed er dan niets meer toe; hoewel... mijn ideaal blijft mijn voormalige natuurkundeleraar die luiliggend in zijn stoel - ik geloof, dat ik hem alleen in die houding heb gekend, ik weet niet eens of hij kon lopen - met zijn voeten op de praktikumtafel ons uit het boek voorlas en af en toe op een bel drukte, waarop de amanuensis binnenslofte - met de welluidende naam Jan Potverdomme, omdat de enige woorden die we ooit uit zijn mond konden opvangen de verdomme's waren als er weer een proef mislukte - om het bord om te klappen. En zeg nu niet dat zo'n houding van een docent rechts is, want dan zijn we wel aan een inflatoire betekenis van het begrip rechts toe, dunkt me.

Mijn apropos is enigzins van de weg afgeraakt, geloof ik, ik wilde dus aangeven, dat ik die verrichtsing wil doorbreken, maar dat ik eerst wil sonderen of de oorzaak die ik vermoed er de reden van te zijn ook inderdaad

de oorzaak is. Vandaer mijn roep om een gedegen onderzoek naar de geestelijke gezondheid van de leerlingen. Waarom? Omdat ze het een leuk spelletje vinden om met ballen naar de gesilhouetteerde hoofden van docenten te gooien. De vrouw van de bakker op de hoek, aan wie ik het natuurlijk vertelde, noemde het debiel. Zover wil ik niet gaan, maar al dragen sommigen een pet, ik denk erover een MEhelm te kopen. Want ik heb echt nog best zin in 1982. Kom nou!

dev.

Labyrinth

© L&B company

BUFFET AULA

Vanaf 1 januari 1982 gelden de volgende prijzen:

Chocomel f	-,35 per beker	Rondo	f	-,35 per stuk
Melk	-,25 idem	Gevulde koek	-,35 idem	
Glacé	-,35 per stuk	Pennywafel	-,25 idem	

Automaten blijven voorlopig f -,25 per beker.

OUDERVERENIGING VAN HET PIUS X LYCEUM

Notulen van de **ALGEMENE JAARVERGADERING** op dinsdag 27 oktober 1981

1. OPENING:

De voorzitter opent de vergadering met een woord van welkom aan de ruim honderd aanwezigen. Hij toont zich verheugd over deze opkomst en veronderstelt dat het vandaag uitgegane pamflet voor velen een geheugensteuntje is geweest.

Hij vertelt dat het bestuur van de oudervereniging in het afgelopen jaar intensief is bezig geweest met de taken en doelstellingen die op de vorige jaarvergadering door de ouders waren aangegeven. Het plan "Contactouders" is daar een uitvloeisel van. Inmiddels zijn er 22 contactouders voor de eerste en tweede klassen. Volgend jaar komen daar de nieuwe brugklasouders bij en misschien ook de ouders van de vierde klassen. Hopelijk is het bestuur van de oudervereniging nu een echte oudervertegenwoordiging aan het worden.

2. JAARVERSLAG 1980-1981 VAN DE SECRETARESSE.

Het jaarverslag wordt goedgekeurd.

3. JAARVERSLAG 1980-1981 VAN DE PENNINGMEESTER.

Dit verslag gaat over de vrijwillige ouderbijdrage van f 7,50 per gezin. Ook dit jaarverslag dat door de kascommissie, bestaande uit mevrouw Termeulen en de heer Van Egmond, was gecontroleerd, werd door de algemene vergadering goedgekeurd.

De voorzitter wijst op de openheid vanuit het Stichtingsbestuur voor wat betreft de andere financiële overzichten van de exploitatierekening en de uitgaven voor de Commissie Vrije Tijd.

RECTIFICATIE: Bij het overzicht van de C.V.T. moet i.p.v. 1980/81, evenals bij het Stichtingsbestuur staan: 1980, omdat deze uitgaven een onderdeel zijn van de hele exploitatierekening. De werkgroepen van de C.V.T. hebben deze bedragen ontvangen voor hun uitgaven in het schooljaar 1979/80.

Met deze rectificatie wordt dan tevens de vraag beantwoord, waarom de fotoclub dit jaar maar f 650,-- heeft ontvangen. Op de begroting 1981 staat dat bedrag voor de fotoclub, dus voor het schooljaar 1980/81. Volgend jaar zullen we ook de begroting van het lopende jaar vermelden.

4. BENOEMING KASCOMMISSIE.

De heer Van Egmond treedt na 2 jaar af. Mevrouw Termeulen en mevrouw Beerepoot zullen volgend jaar de kascontrole uitvoeren.

5. PRESENTATIE NIEUWE BESTUURSKANDIDATEN EN VERKIEZING.

De vijf aftredende en herkiesbare leden worden herkozen. Bovendien draagt het bestuur als kandidaten voor: de dames Ruck, Van Laar en Van Laarhoven en de heren Alberts en Peters. Ook zij worden door de vergadering verkozen. De aftredende heer Uiterwijk die niet aanwezig kon zijn, zal nog persoonlijk worden bedankt voor zijn jarenlange activiteiten binnen het bestuur van de oudervereniging.

Voor het bestuurslidmaatschap hadden zich geen andere kandidaten gemeld.

6. RONDVRAAG.

Een verzoek om volgend jaar de jaarvergadering te plannen in overleg met andere scholen in de buurt, waar ook op deze avond ouderavonden plaatsvinden. Antwoord: (vanuit de vergadering van het bestuur van de O.V. op 9 november) Volgend jaar houden we de jaarvergadering vóór de herfstvakantie.

De voorzitter deelt mee, dat na een korte ingelaste koffiepauze Drs. W. van Slagmaat een inleiding zal houden over het onderwerp STUDIEMOTIVATIE. Het is de bedoeling, dat na afloop door de aanwezigen schriftelijk vragen worden ingediend die door de inleider of een panel-lid zullen worden beantwoord. Het panel zal bestaan uit: de dames Ruys en Waardijk en de heer Olthoff.

OUDERVERENIGING VAN HET PIUS X LYCEUM

Ouderavond studiemotivatie dinsdag 27 oktober 20.00 uur

Als het met Jantje of Marietje wat minder goed gaat op school, wordt vaak gezegd dat Jantje of Marietje niet of niet genoeg gemotiveerd is. Aan wie ligt dat? Wat is motivatie? Wat zijn de oorzaken van de dalende studiemotivatie? En... wat kunnen ouders doen?

Drs. W. van Slagmaat en een panel van docenten zullen tijdens de jaarvergadering van de oudervereniging op deze vragen ingaan. Het belooft een interessante avond te worden, die wij daarom nogmaals in uw aandacht aanbevelen. Ook zonder ingevuld strookje bent u van harte - WELKOM - Tot dinsdagavond!

Allemaal zeggen ze, dat ik beter mijn best moet doen, maar niemand weet waarvoor ik nou moeten leren.

Als je niet oplet en je huiswerk niet maakt, gaat het mis met je en moet je van school af.

Zonder diploma ben je niets in de maatschappij. Geen baas wil je hebben.

DIT PAMFLET MOTIVEERDE VEEL OUDERS VOOR DE LEZING VAN DRS. W. VAN SLAGMAAT.

Voor hen, maar zeker ook voor degenen die niet aanwezig konden zijn, volgt hieronder een samenvatting over dit actuele en belangrijke onderwerp. Immers, een goed gemotiveerde, maar wat minder intelligente leerling boekt betere resultaten, dan een minder gemotiveerde, intelligente leerling. Dat blijkt in de loop van de studie steeds meer.

WAT IS STUDIEMOTIVATIE?

Dat is de bereidheid om te leren, om je voor je schoolwerk in te zetten. Deze bereidheid is afhankelijk van hoe het schoolwerk beleefd wordt. Wordt het attractief beleefd, dan zal de leerling zijn best doen, wordt het afstotend beleefd, dan zal hij of zij er vaak met de pet naar gooien en zelfs gaan spijbelen. Motivatie komt van binnenuit, maar is vanuit het gedrag te constateren. Er zijn nogal wat gradaties in motivatie.

Gedragskenmerken van hooggemotiveerde leerlingen zijn in de regel:

- zij werken op zeker, bouwen geluksfactoren niet in.
- zij zijn meer toekomstgericht, hebben een doel voor ogen.
- zij zijn zelfstandiger.
- zij zijn ambitieuzer, mikken op hoge cijfers.

Hoera, huiswerk!

- zij hebben meer doorzettingsvermogen, kunnen langer werken aan een taak.
- zij hebben meer zelfvertrouwen, meer geloof in zichzelf.
- zij hebben vaak een voorkeur voor deskundige partners.
- zij geven eigen kunnen en inzet aan als reden voor hun goede resultaten.

DOorzaken dalende studiemotivatie.

Die zijn te vinden op 3 niveaus:

1. het micro-niveau, dat is het niveau van de leerling en zijn gezinssituatie.
 2. het meso-niveau, dat is het niveau van de school.
 3. het macro-niveau, dat is het niveau van de samenleving.
- Alledrie beïnvloeden ze de motivatie.

1. het micro-niveau.

- de leerling zelf.

De motivatie wordt negatief beïnvloed door de ontwikkelingsfase, waarin de leerling zit. Veel energie gaat zitten in het zich beraden over zichzelf, ook lichamelijke groei en seksualiteitsontwikkeling mogen hierbij niet worden vergeten. Dit gaat vaak ten koste van de schoolprestaties.

Verder eten de leerlingen onvoldoende gezond (teveel vet: papates frietjes zouden onrustig maken!) en vaak onregelmatig. Ook wordt er door 25 % slecht geslapen, wat de motivatie negatief beïnvloedt.

- de gezinssituatie.

Veel leerlingen raken gedemotiveerd door echtscheiding en/of spanningen thuis. Kinderen kunnen daar slecht tegen. Hun veiligheid wordt erdoor aangetast. Hoop en interesse verzwakken.

De veranderende rolpatronen dwingen het kind ook in een andere rol. Werkende ouders kunnen misschien minder tijd en aandacht aan hun kind besteden, belangrijker is de kwaliteit van de aandacht.

Een prettige sfeer met vertrouwen in de toekomst is belangrijker dan het materiële aspect, dat momenteel zo'n overheersende rol speelt.

2. het meso-niveau.

Wat biedt de school om leerlingen gemotiveerd te maken?

- de leerstof.

Veel leerlingen vinden de stof niet interessant, zien het nut er niet van.

- de leerkrachten.

Veel leerlingen hebben kritiek op de leerkrachten (saai, kan geen orde houden, enz.) Vaak is de kritiek gebaseerd op niet realiseerbare eisen: hij moet aardig zijn, maar ook streng. Leerkrachten die plezier hebben in het lesgeven zijn zelf gemotiveerd en motiveren daardoor de leerlingen. Het ordeprobleem en de kritiek van de leerlingen demotiveren veel leerkrachten.

- het schoolklimaat.
Het is belangrijk dat kinderen graag naar school gaan. De sfeer wordt bepaald door de organisatie, de regels, de manier van omgaan met elkaar en de bijzondere activiteiten.

3. het macro-niveau.

Invloeden van de samenleving.
Jong en oud raken verward door de snelle veranderingen en de grote stroom van informatie. Het verwerken daarvan is in de puberteitsfase extra moeilijk. Het veroorzaakt onmachtsg gevoelens en angst.

Hoe houd je jezelf overeind bij zoveel overweldiging? Als reactie daarop is agressie een veel voorkomend verschijnsel, dat zich op allerlei manieren uit. Het grootste probleem voor de jongeren is wel het ontbreken van hoop op een goede toekomst (werkeloosheid, kernwapens, enz.) Gevolg: zij leven van-dag tot dag en genieten graag van het leven. Over de toekomst denken zij maar liever niet te veel na.

De "onheilsprofeet" die tot nu toe aan het woord was, eindigt met wat positievere geluiden, want het hebben van een perspectief, een hoopvol toekomstbeeld is ontzettend belangrijk voor kinderen, en ouders kunnen er best wat aan doen.

WAT KUNNEN OUDERS DOEN ALS HET OM DE STUDIEMOTIVATIE VAN HUN KIND GAAT ?

Een paar grappige tekeningen op de overhead-projector gaven aan hoe dat vroeger, maar ook nu, in zijn werk zou kunnen gaan.

Maar welk mogelijkheden hebben ouders nu echt?

- huishoudelijk:

zorgen voor een gezonde voeding, voldoende slaap en een regelmatig leven en werkritme. Kinderen hebben steun aan flexibele regels. Grenzen en regels zijn nodig om vrijheid te kunnen ervaren.

- opvoedkundig:

= ouders moeten de school belangrijk vinden, naar prestaties informeren, maar dat niet overdrijven.

= studiehulp is belangrijk, ook door vaders, die voor het kind de toekomst representeren.

= Stel geen extreem hoge eisen.

= Beloon goede cijfers met positieve aandacht. Vaak geeft U veel aandacht als het slecht gaat en minder wanneer het goed gaat. Op beide momenten is uw aandacht even hard nodig.

= Luister veel naar uw kinderen en zet daarbij uw eigen normen en waarden even opzij. Dat is wel moeilijk, hoor!

= Stimuleer het zelfvertrouwen, door uw kind zelf oplossingen te laten zoeken en hen zelf dingen te laten doen, die zij moeilijk vinden, maar best aan kunnen. Zelfvertrouwen krijg je alleen als je ervaart, dat je inderdaad zelf iets op kunt knappen. Geef uw kinderen daar ruimte en vrijheid voor.

= Wees zelf een goed voorbeeld, door uw eigen zaken goed voor elkaar te hebben en door zelf hoop en vertrouwen te hebben in de toekomst. U kunt uw kinderen geen groter plezier doen en helpen, dan door te laten zien dat U ondanks vele moeilijkheden het geloof niet verliest. Door opgewekt te zijn en de kinderen te laten zien dat er ook een hoop goed gaat, zullen zij het leven de moeite waard blijven vinden.

Opvoeding is altijd toekomstgericht.

U mag blunders maken, kinderen hebben veel groeikracht en kunnen veel hebben, als U maar onvoorwaardelijk van hen blijft houden en altijd een deur voor hen open laat staan.

Na dit langdurig pleidooi voor de hoop werden slechts een klein aantal van de schriftelijk ingediende vragen, wegens tijdgebrek, beantwoord.

We eindigen graag met twee opmerkingen die ook schriftelijk binnenkwamen als reactie op de lezing van de heer Van Slagmaat: " Wij vonden U steengoed." en "U sprak echt vanuit Uw hart."

Aanbevolen boeken: Van Lea Dasberg: Hulde aan de hoop. Uitg. Boom-Meppel-A'dam. Pedagogie in de schaduw van het jaar 2000.

Op deze zondagmiddag stond het Vaticaan op het programma. Het eerst bekeken we het St Pietersplein met zijn prachtige beeldenkolonnade. De enorme oppervlakte van het plein imponeerde ons evenals de schitterende fontein. Na alles goed te hebben bekeken, betraden we de beroemdste kerk van Rome, de St Pieter. Hier bekeken we slechts enkele dingen, omdat het anders teveel zou worden. Tot deze dingen behoorde o.a. de Pietà van Michelangelo, een zeer mooi marmeren beeld, voorstellende Maria met de gestorven Christus op haar schoot. Ook enkele graven van beroemde pausen en het Petrus-beeld werden bekeken. Bij dit Petrus-beeld kon men duidelijk zien, dat aan één van de voeten een nieuw stuk was aangezet. Door de vele kussen van de gelovigen, doe aan dit beeld magische kracht toeschrijven, was de echte voet namelijk afgesleten.

Nadat we in deze grootste kerk ter wereld hadden rondgewandeld, gingen we met de lift naar boven om daar op het dak van de St Pieter te genieten van het schitterende uitzicht over Rome. De liefhebbers konden hierna nog een klein kerkhof bezoeken, dat naast de St Pieter ligt. Het bijzondere van dit kerkhof is dat er alleen Nederlanders en Duitsers begraven liggen. De ingang wordt bewaakt door twee potsierlijk aangeklede schildwachten, die je bij het noemen van de naam van het kerkhof ongehinderd doorlaten. Toen we hier ook alles gezien hadden, mochten we doen wat we wilden, maar de meesten waren zo moe, dat ze meteen naar het klooster teruggingen.

Na ons opgefrist te hebben, verzamelden we ons bij de Trevi-fontein. In deze fontein zagen we vele kleine geldstukjes liggen, die mensen erin hadden gegooid omdat geloofd wordt dat deze handeling geluk aan zal brengen. Toen iedereen aanwezig was, gingen we pizza eten en daarna weer terug naar het klooster. Zo eindigde deze tweede indrukwekkende dag in Rome.

Monique Nijman 6A

Dinsdag. Ook ik heb in Rome, zoals velen, een dagboek bijgehouden. Dat is tegen mijn verwachtingen in redelijk goed gelukt. Hoewel ik moeite had om er tijd voor te maken, zat ik niet op de derde dag van onze reis nog in Bazil, zoals Gerard. Dankzij mijn dagboek kon ik precies nagaan, wat wij op deze dinsdag uitgevoerd hebben. Een bezoekje aan de thermen van Diocletianus en het museum daarvan. Deze thermen zijn de badkamers van de Romeinen. Hierbij moet je je niet een badkuip, wastafel en zeepbakje voorstellen, maar ongeloflijk grote zalen, waarin plaats was voor soms wel 1600 badkuipen, massagezalen, kleedruimten en zelfs een bibliotheek. Bovendien waren deze thermen voor de Romeinen een plaats, waar men afspraken maakte en bijeenkomsten had. Dit is voor onze begrippen nogal ongevoon, omdat wij ons moeilijk voor kunnen stellen, dat president Reagan en Breznev in de badkamer van het Witte Huis over de kernwapenwedloop discussieëren.

Het bijzondere van deze thermen van Diocletianus is het feit, dat er nu een kerk van gemaakt is. Daarom staat er nu een altaar gemaakt van een badkuip.

Na deze bijzondere kerk en het halfgesloten museum liepen we naar de Maria Maggiore. Tijdens deze wandeling werden we weer geconfronteerd met het feit dat in Rome alles kan, aangezien er een man in een fontein zijn haar aan het wassen was.

De S Maria Maggiore is een barokkerk, volgens een legende gebouwd op de plaats waar sneeuw zou vallen. Dit had Maria in een droom aan de paus laten weten. De kerk is gebouwd in 431, maar werd later meerdere malen verbouwd en uitgebreid.

Het eerste wat we te zien kregen waren de trappen met een fraai lijnenspel. Binnen is het plafond versierd met het eerste goud uit Amerika. De vloer bestaat geheel uit Cosmaten-werk (de Cosmaten-familie was in de 13e eeuw beroemd om zijn marmeren mozaïeken). Het altaar zou de beenderen van St Marcus bevatten. Verder zijn er verspreid over de basiliek meerdere mozaïeken te zien met heel mooie details. Mozaïeken zijn in Rome trouwens overal te zien. En toen terug naar "ons klooster".

Luc Sauerland 5A

De wekkers gingen (zaterdag 17 oktober) vroeger af dan normaal. Ja want het was jammer genoeg al weer de laatste ochtend in Rome en we moesten onze koffers pakken. Na het ontbijt deden we ook nog heel even snel inkopen voor in de trein. Als een na laatste bezienswaardigheid stonden op het programma de Mercati Trajani. Dat is een groot marktcomplex begonnen onder keizer Trajanus met goed bewoond gebouwen winkeltjes. Na 'n uurtje daar te hebben gelopen gingen we op weg naar het Palatijn. Bij de suikertaart hebben we ontroerend afscheid genomen van Guido van Rijn, die 's middags om een uur of half vijf met het vliegtuig al naar huis vloog.

Aangekomen bij de Palatijn, een heuvel waarop de Romeinse keizers hun paleizen bouwden, viel mij de enorme hoogte en grootte van de paleizen op. Aan de voet van deze heuvel ligt het Forum Romanum. Hier ben ik met een paar gaan winkelen en hebben we heerlijke toetjes gegeten.

Yvonne Bakker 6A

- ZATERDAG** mi - inleidende wandeling: S. Andrea della Valle, Largo Argentina, Geuükerk, Piazza Venezia, Piazza Colonna, de Spaanse trap, Via dei Condotti, Mausoleum van Augustus, Ara pacis, langs de Tiber naar de Engelenburcht, Piazza Navona, evt. Pantheon. ev - Capitool, evt. ook de musea, Trevifontein.
- ZONDAG** wo - Capitool, Carcer Maxertinus, Forum Romanum, Boog van Constantijn, Colosseum, Ss. Cosmas en Damianus (mozaïek en kerststal). mi - Vaticaan, S. Pietersplein, S. Pieter, Compendio Teutonico.
- MAANDAG** wo - S. Maria in Aracoeli (Bambino), keizerfore, zuil van Trajanus, S. Pietro in Vincelli (Mozes van Michelangelo), S. Clemente. mi - olifantje van Bernini, Pantheon, Piazza Barberini met Tritonfontein, Catacomben der Capucijnen, Via Sistina, merkwaardig huis in de Via Gregoriana, Spaanse trap, evt. Caffè Greco en museum Keats, S. Ignazio.
- DINSDAG** wo - thermen van Diocletianus (S. Maria degli Angeli en museum), S. Maria Maggiore, S. Prassede. mi - (bij goed weer) Ostia.
- WOENSDAG** wo - Vaticaanse musea. mi - vrij of facultatief programma: keuze uit bijv. Porte Maggiore met graf van keizer Euryeces, pyramide van Centijn met protestants kerkhof. Je kunt ook iets wat je al bezocht hebt, voor de tweede keer bezoeken.
- DONDERDAG** - (indien we een bus kunnen huren) Tarquinius en Cerveteri.
- VRIJDAG** wo - Campo dei Fiori, Mercellustheater, Forum Boarium, Domus aurea, evt. Mercati Trajani. mi - S. Agnes fuori le Mura, S. Costanzo, Catacomben van Priscilla.
- ZATERDAG** wo - neder vaat te stellen; zaken die zijn blijven liggen, al of niet in combinatie met: de Engelenburcht, de Palatijn, C.U.R. (Museo della Civiltà Romana), Villa Giulia; winkelen.

Misschien zijn er mensen die naar Rome willen en baat hebben bij een doordacht en uitvoerbaar programma. Vandaar hiernaast het programma van de reis.

RECTIFICATIE !

Op pag. 20 moet de naam LUC SAUERLAND vervangen worden door ROB ALMERING.

Z O M A A R E E N G E D I C H T J E

Na het uitkomen van het vorige Bolwerk werd ik op de volgende fout gewezen: THEIR en THERE waren door de war gehaald. Voordat ik het gedicht inleverde had men mij al geattendeerd op deze, bij mij altijd weer terugkomende fout. Waarom ik deze stupide, maar toch menselijke, denkfout of verschrijving niet heb gecorrigeerd wil ik bij en door deze verklaren.

[θεθ(r)]

Their en there
in mijn gedicht,
waren niet naar betekenis,
maar op klanken gericht.

In de hoop jullie voldoende te hebben bevredigd wil ik nu weer gewoon doorgaan met een paar gedichtjes. Spit ze diep en vooral grondig uit?

a (small) pig:

He isn't big.
He isn't great.
He is only a pig,
who much sleeps "en veel vreet".

a donkey:

He isn't handsome.
He isn't clever.
He is only "dom".
And will be a donkey forever.

Gedicht.

Ik weet niet waarom
ik dit onschrijf.
Het is gewoon stom,
want het rijmt niet..

Over dit laatste "gedicht" wilde ik nog even dit zeggen;

dichtende rijmers.

Bij rijmers met gedichten
moet men niet gaan slijmen.
Men kan dichtende rijmers niet verplichten,
dat hun gedichten ook nog rijmen.

Bedankt voor je aandacht en tot ziens;

Peter S.

 zaalzaalvoetvoetbalbalkerstkersttoertoernooinooizaalzaalvoetvoetbal

ZAALVOETBALKERSTTOERNOOI
VOETTOERKERSTBALNOOIZAAL
BALTOERKERSTNOOIZAALVOET
TOERVOETZAALKERSTNOOIBAL
NOOIVOETTOERBALKERSTZAAL
KERSTNOOIVOETZAALBALTOER

GEZOCHT: supporters voor de voetbalteams van Pius X voor het aankomende zaalvoetbalkersttoernooi van 21, 22 en 23 december in de Sporthallen Zuid. Voor nadere informatie: zie het plakkaat in de grote hal. l.b.

 balkerstkersttoertoernooinooizaalzaalvoetvoetbalbalkerstkersttoerno

Het oor, dat tot het luisteren neigt,
Is zinnig als het denken zwijgt
En meestroomt met de tegenstroom.
De schelp die in de branding stijgt.

g.b.

JUL'S FIAUWKEUL

ONGEHOORD:

Joop Buhre tegen iemand die zijn huiswerk niet gemaakt had: "Je moet een enorme kop van schaamte krijgen, maar ja die heb je al". Hier aan kan Jul alleen dit nog toevoegen: "Joop doe wat je zegt dan lieg je niet(-)".

HOEZO GROF:

Bert Huibers in een chagrijnigge bui aan het eind van een les tot een van zijn leerlingen: "En toen ik me omdraaide keek ik in jouw grijnzende, hinderlijke, rooie kop" Jul vindt dit echt ongehoord "bert ik wist niet dat er ookal in jouw lokaal spiegels hingen", (-).

EL MAESTRO

"ik lees alleen dat wat leesbaar is en dan moet het ook nog te lezen zijn.

WIST U DIT:

Leerling in biologieles van Mieke Maassen: "...en als de bladgroenkorrels dan stoppen met licht maken.. "Mieke begint enigszins uitbundig te lachen en dan" wat zit je nou te kijken ik mag toch ook wel eens lachen, ik ben ook maar een mens." (heus?).

I big you pardon..

Mrs. de leeuw: "Are there any girls who like to play with boys-things?"

Jul; "Die leraren van tegenwoordig". (-)

Uit de nieuwste economiehoek

"Mensen....Let op....Even zonder dollen....goeie vraag....o,o..."

"Beste lex, Jul dankt je hartelijk voor deze bladvulling maar heeft ook ontdekt dat je toch dacht dat je nog niet genoeg kapsonis had en daarom je gekregen blik van de sint aansproken hebt want dit werkt alleen maar averechts dit bleek dinsdag dan ook op de gang. Je zei toen: "In het schoolcafé kneep ik hem nog niet zo maar nu je weer op school bent voel je toch dat je op een of andere manier moet waar maken". nou lex, jongen 't komt allemaal wel weer goed hoor neem dat maar van mij aan en een (+ voor je stopwoordjes, ga zo door."

-WAAROM???

Het schijnt dat dhr, Verweij minnen uitdeelt aan l.l. en verder liet hij zich het volgende ontvallen; Jul is een stuk onbenul!." Jul(diep ge-

raakt): "Wat je zegt ben je zelf."

SCHOUTEN'S SPECIALAATJE

Leerling: "Ik ga in Castricum wonen".

Schouten: "Ik ook."

Leerling: "Duin en Bosch", meneer?
(psychiatrische inrichting)

Schouten: "Dat lijkt me wel wat."

Schouten: "surinamers komen hier meestal niet met het voornemen om te werken."

Schouten: "Je hoeft niets te snappen als je je mond maar houdt."

Schouten: "De mensen in Rusland worden wel 100 jaar ze zijn zo gezond het zijn net babies."
(van 100 jaar??)

Schouten midden onder de les:
"En we nemen er nog een!!!"

Nadat i.l. hem de vorige dag samen met mevr. van Hattum inl auto hebben zien weg rijden vragen ze hem de volgende les om opheldering:

Schouten: "Ja, je hebt zo lekker de ruimte in die auto."

Leerling: "Hoezo...?"

Schouten:! (maar wel een kleur van oor tot oor).

JULSONTHULT DE ONVERSTAANBARE TOESPRAAK VAN SINT NICOLAAS:

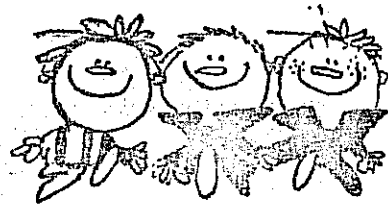
Dankzij de onvoorstelbaar vergevorderde techniek van tegenwoordig was de goed heilig man dit jaar weer eens helemaal niet te verstaan. Maar na veel gedram heeft jullie Jul het voor elkaar gekregen wat velen voor onmogelijk hielden: het loskrijgen van de volledige tekst van de sint.

Sint is erg verkouden,
want er is hier een lerarenpol gehouden.
En hoe wilt u anders dat hij u verwent,
als hij de uitslag hiervan kent.
Bijna 500 leerlingen lieten horen,
aan welke leraren zij zich stroen.
En het is mijn taak,
dat ik de uitslag bekend maak.

Een der vragen was, heel wreed,
wie gaat hier het slechts gekleed.
En die uitslag wordt niet vermeden,
Ja zeker dat was de heer van Zweden.
Er was ook een winnaar van het andere geslacht gezien,
namelijk mevrouw Wallien.

BLAFFENDE HONDEN BIJTEN NIET:

Ik, jul, loop op een zekere maandagmorgen door de school en hoor plots een hoop hondegejank. Nieuwsgierig als ik ben en in 't achterhoofd dat er geen honden in de school mogen ik er op af. Tot mijn verbazing trof ik echter geen hond in de school maar in plaats daarvan Truusje Kofflard. Hard jankend als een hond, naar zij zelf beweerd duitse-herdershond, liep ze door de gangen. Jul altijd op zoek naar het naatje van de kous heeft ook deze keer het raadsel op kunnen lossen. Truus schijnt de hele avond en nacht gestoord geweest door een herdershond op gesloten op een balcon. Zij vond dit gewoon beestachtig, eigen een smerige hondenstreek. Een geruststelling voor u, lezer, dus het gejank was slechts een imitatie.

(beide worden op het podium gevraagd en krijgen een door de sint zelf gemaakte foxy fashion-waardebou van f 250).
 Ik hoefde niet lang te denken,
 wat ik jullie moest schenken.
 Piet haal eens uit de zak,
 een kadobon voor een behoorlijk pak.

Och leraren wat heeft u een pech,
 want wij vervolgen nu al onze weg.
 Maar let op, docenten zijn soms hoe vreemd het ook zij heel knap,
 niet intelligent maar qua uiterlijk zoals je wel snap.
 Wie was het hier, sint likt geen hielen,
 het was lex van de wielen.
 De vrouwelijke vertegenwoordigster van de schoonheid,
 is radema, maar die is niet op tijd.
 Lex je verdient een kus,
 want je kwam ook als aardigste uit de bus.
 Maar wie weet lex jongen, na zoveel eer,
 ben je misschien niet de oude meer.
 Piet geef die jongen zijn loon is,
 voor hem een blik kapsonis.
 Mog even terzijde voor de lol,
 de aardigste lerares was Paula van de Pol.

Nu ik vervolg maar weer mijn rede,
 en de goede sint verandert in een wrede.
 Luister goed het is geen grap,
 op pius zijn de leraren niet alleen aardig en knap.
 Want aan wie hadden de leerlingen de meeste hekel,
 kubus-fanaat Verweij was die rekel.
 En wie had dat nu gedacht,
 Juf de Boer was de winnaar van het vrouwelijke geslacht.
 Nee, nee niet zo lachen meneer Verweij,
 sint is in het geheel niet blij.
 En ook u mevrouw de Boer,
 wat moet ik u geven een zak met konijnenvoer.
 Zal piet jullie straffen met de roe,
 opdat u mank zijt gelijk een koe.
 Of wilt ge mij beloven,
 dat gij u uit zult sloven.
 Opdat u zult verliezen volgend jaar,
 anders bent u dan echt de sigaar,
 Mag sint marian Knijnenberg en Ton de Vromen,
 verzoeken naar voren te koemn.
 Jullie kwamen sint vindt dit echt te dol,
 als grootste rookers uit de poll.
 De lessen gaan bij jullie op in rook,
 sint raakt hier echt van van de kook.
 Doch beste Marian en Ton,
 zelfs achter rookwolken schijnt de zon.
 Overtuigd dat jullie je beteren zullen jullie leven,
 wil sint je vandaag iets geven.

Maar stil, is hier ook niet een zekere Guido van Rijn,
 moet jij nu echt altijd op vakantie zijn.
 Het is het belang van de leerling dat u vergeet,
 want in de les is het ook nog eens een grote keet.
 Tot slot een woord van dank,
 want wie zorgt tegen i.p.v. dank stank.
 Dat geheeld wordt wat door jullie leerlingen kapot wordt gemaakt,
 ja daarom nu applaudiseren voor Coby en Dick dat het kraakt.

Tot zover JUL'S FLAUWEKUL wegens tijdgebrek is het + en - klassement verschoven naar de volgende keer en is deze uitgave niet geheel gezuiverd van typfouten en zullen de opmerkingen op de Poll invulbriefjes ook de volgende keer verschijnen.

TOT ZIENS JULLIE JUL.

Wegens de steeds minder beschikbare tijd van de schoolcafé-commissieleden is het zeer let wel zeer dringend vereist dat de s.c.c. uitgebreid wordt met enige mensen. Inl. hierover zijn te verkrijgen bij dhr. Hoving of iemand van de schoolcafécommissie.

de uitslag

Als reactie op de zwarte lijst van (in ieder geval) 6VWO leerlingen die door bepaalde leraren is samengesteld, heeft jullie Jul deze (soms) zwarte lijst van leraren geconstrueerd. Maar ik publiceer deze lijst wel! Leve de vrijheid van drukpers!

◀Mr. G. van Sacklô, gerechtsdeurwaarder te Asse, Muurveld 10, stond garant voor een eerlijk en onpartijdig wedstrijdverloop. Dus...extra zekerheid voor u, leraren.

Men heeft de grootste hekel aan:

1-G.W.F.C. Verweij	- 15%		1-MW. J. De Boer	- 13%
2-C.W.A. Kuijken	- 14%		2-MW. DRS. C. Th. M. Blessing	- 11%
3-J.P.G.M. De Nijs	- 7%		3-MW. E. De Leeuw	- 11%
4-DRS. L. R. M. Bianchi	- 7%		4-MW. C. A. Wallien	- 8%
5-DRS. B. C. Huibers	- 6%		5-MW. DRS. A. B. J. Verburg	- 7%
6-n. J. W. Krebbers	- 6%		6-MW. DRS. C. J. M. Janssen	- 6%
7-W. A. Th. Hendriksen	- 5%		7-MW. M. C. Gille-Wekker	- 5%
8-DRS. L. Th. n. Verzuu	- 5%		8-MW. DRS. A. M. J. Maassen	- 5%
9-DRS. J. C. H. De Greeve	- 4%		9-MW. DRS. A. F. Claassen	- 4%
10-DRS. G. G. Kirkels	- 4%		10-MW. G. J. M. Kofflard	- 4%
rest	- 28%		rest	- 16%

HARTELIJK BEDANKT
VOOR DE GROTE
HOEVEELHEID
INZENDINGEN

De vermelde percentages zijn afgerond, hierdoor hebben sommige docenten wel dezelfde percentages maar een verschillende plaats.

- één leerling vulde bij de grootste hekel in: "HUIBERS 10x". Hij kunnen helaas voor jouw geen 10 streepjes achter zijn naam zetten maar slechts 1-tje.

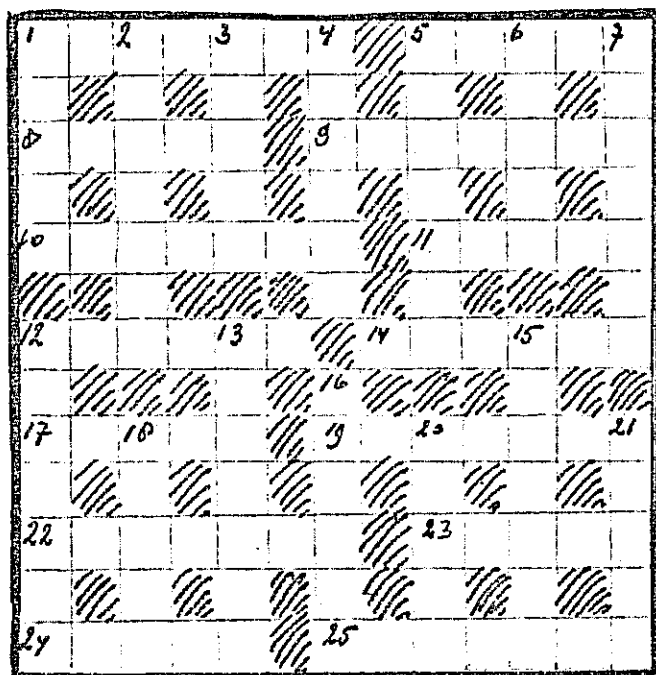
- een ander vulde hier in: "Verburg - Freshelijk".

- ook stond er vaak "Ome Louis" i.p.v. "Bianchi".

- bij het onderstaande rijtje valt op dat er een connector tussen staat. Dit vind ik een opmerkelijke prestatie omdat de titel "connector" meestal in verband staat met strafmiddagen en schorsingen.

Zie verder p 39.

AMSTELGRAM

Amstelgram no 10.

Horizontaal:

1. Bouwmeester van de huidige koopmansbeurs.
5. In een wereldstad moet 'r wel één zijn, vonden de slopers.
8. Alle rijmt op vruchten.
9. Wat je krijgt, als je vaak een tour maakt naar Ine.
10. "Twee zwevende bouwlagen en vliesgevels met borstweringen van groen glas" kunt U zien bij deze vestiging in Nederland aan het begin van de Wibautstr.
11. Waar verliefden en cardiologen naar luisteren.
12. Aan zijn laboratorium op de Plantage Muidergracht hebben veel oud-leerlingen van onze school natuurkunde gestudeerd.

14. In de aan deze schilder gewijde straat, staat de opvolger van Cuypers St. Willibrord buiten de Veste.
17. Als je hierop parkeert, krijg je een bon.
19. Marktartikel op het Singel.
22. Sauna, of plek waar ze je sarren?
23. Situatie die de Maatschappij op Rokin 114 nastreeft.
24. Slappe jongen?
25. Deze man was geen Duitse slager, maar een wrijfdokter, zoals de eerste masseurs genoemd werden. Hij woonde in de Sarphatistraat en had zijn praktijk in het Amstelhotel, waar hij veel zeer chique patiënten behandelde.

Verticaal:

1. Beter op wat nu het Rembrandtsplein heet, dan op je hoofd.
 2. Zo heet in België, wat ze bij ons nablijven noemen.
 3. Misschien heeft de schreiende vrouw op de plaquette van 1569 in de Schreierstoren, dit wel gezegd.
 4. In deze Halmersstraat wonen een dekaan en een neerlandicus.
 5. Deze stadhouder wordt herdacht op Rechthoofsloot 61.
 6. Wie zichzelf bemint, wachte zich voor Maartse zon en Aprilse wind. Natuurlijk vanwege je
 7. 't Kan een luitenant-kolonel zijn, of een moeder, of een broeder....
 12. Oefenstof voor zuigelingen.
 13. Hoek Marnixstraat Verlengde Elandsgracht vind je hiervoor een station.
 15. Geen voetbrug. Wel een mooi uitzicht op de O.Z.Kolk.
 16. Terzelfder plekke.
 18. Hieraan werden vroeger geverfde lakens gedroogd. Veel straatnamen herinneren er aan.
 20. Inzameling, waaraan bv. de korendragers werk hebben.
 21. Een "verkeerd" argument?
- Oplossingen vóór 1 februari 1982 inleveren bij conrector Hoving.

Oplossing van Amstelgram no. 9.

Horizontaal:

1. Boetes. Anagram van O Beets. Van Beets' werk blijft de Camera Obscura zeer leesbaar; dat kunnen we niet zeggen van zijn typisch 19-de-eeuwse domineesversjes.
4. Groeve = 1. graf, 2. winplaats van natuursteen. Voor dit laatste, bv. van mergel, moet men naar Zuid-Limburg gaan.
7. Alfa. De eerste letter van het Griekse alfabet. Vroeger ook de aanduiding voor een gymnasiast met de vakken: ne, la, gr, fa, du, en, gs, wi in zijn eindexamenpakket.
8. Onderons.
9. Cuypers. Petrus Josephus Hubertus C. (1827-1921) was in de periode van 1880-1902 een van de wegbereiders van vernieuwing in de architectuur. Hij koos met nadruk een nationaal materiaal, zoals baksteen (en niet natuursteen) en bouwde voort op de tradities van de Hollandse Renaissance en de Gotiek.
12. Sub = onder. verkeerd = (hier) omgekeerd.
14. Ruimst: rui = veeruitval + m = 1000 + st = sint.
15. Straat. Helaas kan de straat, ten gevolge van het drukke auto-verkeer geen kinderspeelplaats meer zijn, behalve waar die voor dat doel is afgesloten.
17. Gif.
18. Laurier. De tegenpool van Max Havelaar in het gelijknamige boek van Multatuli heet Batavus Droogstoppel en woont op de Lauriergracht no. 37. Toen het boek in 1860 verscheen bestond dat nummer overigens nog niet.
22. American (Hotel), of Américain, zoals veel Amsterdammers zeggen; vanouds een van de plekjes waar je na voorstellingen in de Stadsschouwburg iets ging drinken.
23. Adio. Vgl. adieu.
24. Vrijers. In dit geval speculaaspoppen. Vroeger gaf men op het Sinterklaasfeest jonge ongetrouwde meisjes een vrijer, en jonge mannen een vrijster.
25. Een mop = 1. mopshond, 2. grap.

Verticaal.

1. Blauwbrug. Deze brug over de Amstel bij de Amstelstraat, vervang in 1883 een blauw geverfde houten wipbrug, zoiets als de Magere Brug bij Carré, Die blauwe brug werd na de Alteratie in 1587 zo geverfd in de kleur van de Nassau's, ten teken dat de stad nu ook de kant van Wilhelmus van Nassouwe (= Willem van Oranje) had gekozen.
2. Effectief = doeltreffend. Woordspeling met effect = verhandelbaar bewijs van aandeel in een lening, etc.
3. Stoep. (Ga maar kijken in de binnenstad).
4. Gader. (= samen) In het kerstliedje afgekort tot gaër.
5. Oord = plaats, plek. Vgl. Gansoirde; de oude naam voor de Nes.
6. Vendu. Venduhuis = veilinggebouw. Odeon, op het Singel 460, is dat een tijdlang geweest. Nu, sinds 3 oktober is het weer bestemd voor kleine theatervoorstellingen en concerten.
10. IJssel:, de vertakking van de Rijn bij Westervoort. De woordspeling is duidelijk.
11. Satai, ouderwetse spelling van saté, anagram van taais.
12. Spaarndam. Vraag maar aan ondergetekende een routebeschrijving.
13. Betondorp. Bijnaam van het Tuindorp Watergraafsmeer. Hier experimenteerde men van 1921 tot 1929 met nieuwe constructies in beton om goedkope arbeiderswoningen te bouwen.
NeO-lithicum = het Jonge Steentijdperk. Dat was zeg maar 4000.

- jaar eerder.
17. Immer. De geciteerde dichtregels komen uit een parodie op de gedichten van dominees als Nicolaas Beets. (zie 1 horizontaal). Cornelis Paradijs is een pseudoniem van Frederik van Eeden.
19. Abces.
20. Rente. + nier levert rentenier = iemand die leeft van de rente die zijn kapitaal hem oplevert.
21. Op de binnenplaats van dit hofje kun je de gevelsteen zien van de Zaligmaker met daarbij de spreuk: Vrede sy met U.

Hoewel deze puzzle makkelijker was dan de vorige, waren er maar weinig inzendingen. De boekenbon van F.10.- gaat deze keer naar Mevrouw C. Wallien.

Conrector Hoving.

Vervolg van p. 36.

Het aardigst vindt men: ..

1- v.d. wielen	- 15%		1- v.d. Pol	- 15%
2- Carduck	- 10%		2- Seifert	- 13%
3- Stobbelaar	- 7%		3- Heintjes	- 12%
4- Bertens	- 7%		4- v. Hattum	- 9%
5- v. Rijn	- 7%		6- Waardijk	- 6%
6- Busio	- 6%		7- Kofflard	- 5%
7- de Vilder	- 5%		8- Maassen	- 5%
8- Meys	- 4%		9- Weesing	- 5%
9- de Vroomen	- 4%		10- v. Straaten	- 4%
10- Herben/Olthoff	- 4%		10- Elhorst	- 4%
rest	27%		rest	23%

Het slechts gekleed is:...

1- v. Zweden	- 25%		1- Wallien	- 19%
2- Kuijken	- 17%		2- Fidder	- 9%
3- Hoving	- 11%		3- Gille	- 9%
4- Geurts	- 10%		4- Olaassen	- 9%
5- Verzuu	- 7%		5- Kofflard	- 9%
6- Helmerhorst	- 6%		6- Blessing	- 8%
7- Busio	- 5%		7- v. Amsterdam	- 7%
8- Beer	- 3%		8- de Boer	- 6%
9- Samsom	- 2%		9- Maassen	- 5%
10- Olthoff	- 2%		10- Overmars	- 4%
rest	13%		rest	15%

Het knapst (minst lelijk?) is:...

1- v.d. Wielen	- 38%		1- Radema	- 39%
2- Stobbelaar	- 15%		2- v.d. Pol	- 16%
3- de Vilder	- 8%		3- v. Hattum	- 10%
4- Kuijken	- 4%		4- Verburg	- 5%
5- v.d. Bemt	- 3%		5- Kramer	- 4%
6- Bertens	- 3%		6- Heintjes	- 4%
7- v. Rijn	- 3%		7- Secretaresse	- 3%
8- Huibers	- 3%		8- v. Straaten	- 3%
9- Hoenderdos	- 3%		9- Kofflard	- 3%
10- v. Zweden	- 3%		10- Blessing	- 3%
rest	7%		rest	7%

Zie verder p 41.

Kerstviering

— voor ouders - leerlingen - leraren —

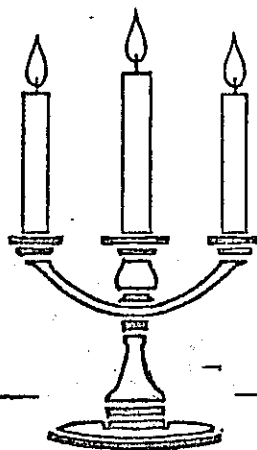
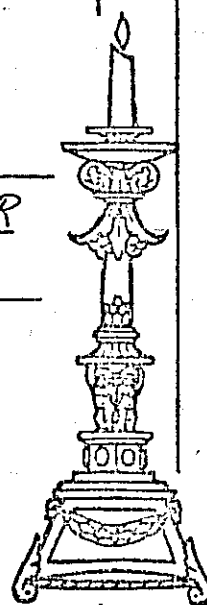
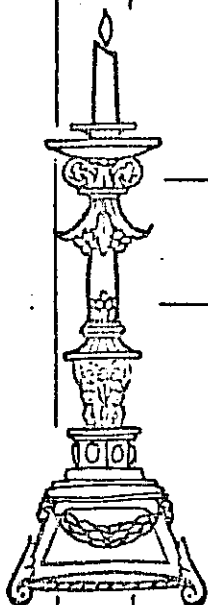
in de aula van het:

Pius X Lyceum

DONDERDAG: 17 DECEMBER

AANVANG: 20.00 UUR

Met medewerking van het
Schoolkoor

Vervolg van p. 36 en 39

De kettingste-roker is:

1- de Vroomen	-33%		1-Knijnenberg	-37%
2- Tel.	-16%		2-Radema	-20%
3- Buhre	-14%		3-Verburg	-12%
4- v. Zueden	-12%		4-Maassen	-11%
5- Geurst	-8%		5-Fidder	-11%
6- Nijman	-8%		6-Seifert	-5%
7- de Nijs	-4%		7-Janssen	-2%
8- Henuriksen	-2%		8-Overpelt	-2%
9- Boel	-1%		9- --	-
10- Sieuwe	-1%		10- --	-
rest	-1%		rest	-

SCHOOLCAFÉ

In de werkweek hoorden wij dat het schoolcafé misschien dicht ging en hier waren wij natuurlijk tegen en daarom hebben wij een lied geschreven. 4A

In het schoolcafé was eens alles oké maar het werd er een ... een grote troep

Niemand ruimt er op 't werd voor ons een grote strop luister nou eens goed naar ons dit vinden wij:

Ja, wij zeggen steeds potverdomme reeds 't schoolcafé moet dicht wat is dat nu naar de aula dan jij debkt toch niet dat dat kan in de aula is geen sfeer dat doet ons zeer

refrein:

Jij bent toch geen dief (2x) .
Ik zeg jij bent toch geen dief
Wat pak jij nu van ons af
Zeg jij bent volslagen maf
Moeten wij in opstand komen

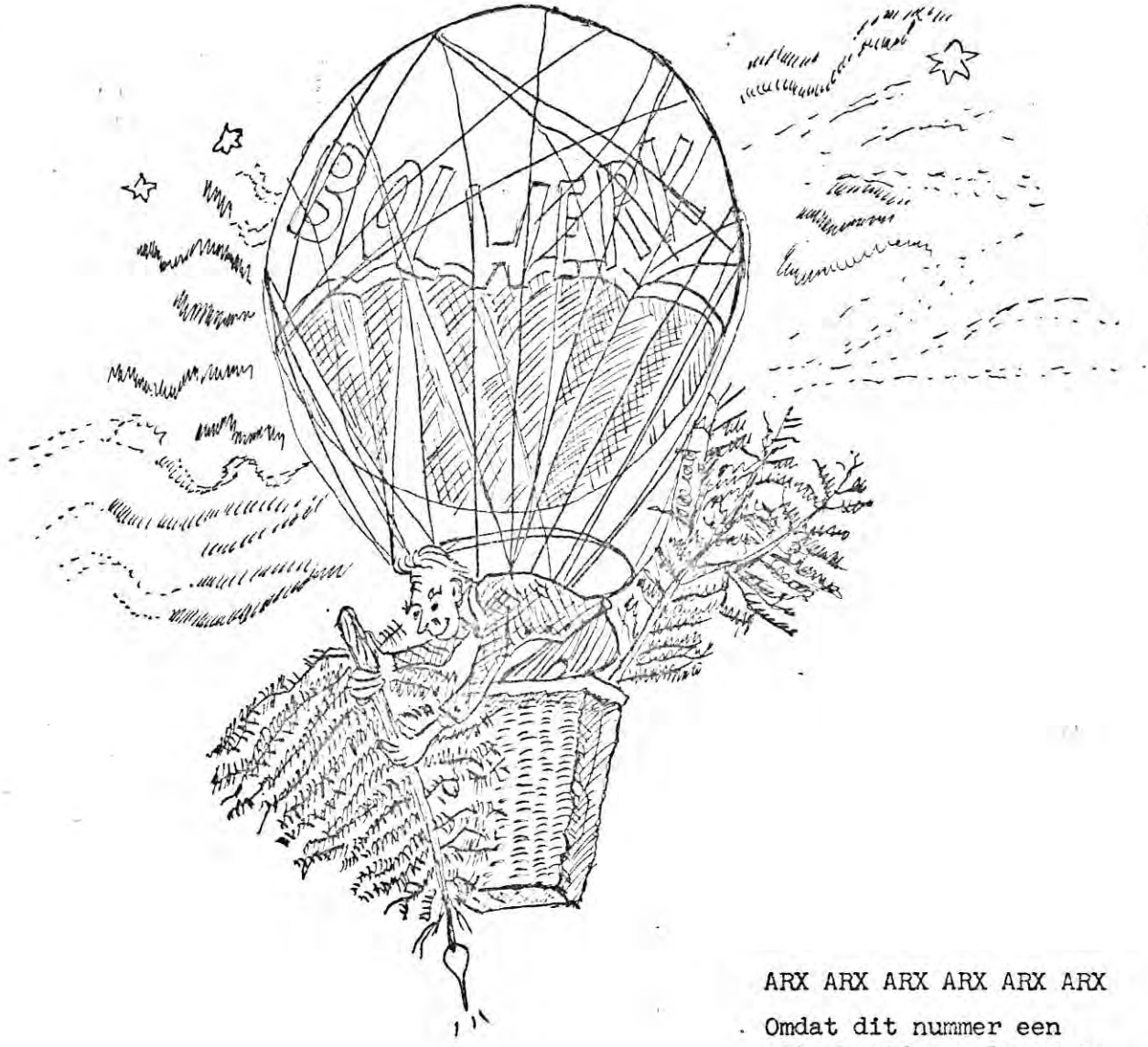
Er komt een tijd, je krijgt veel spijt
Wij gaan door, dat is een feit

Rond de tafel dan ...
dan maken wij een plan
ja, vergaderen dat moeten wij
wil je dat soms niet
zorgen wij dat je "geniet"
van ons streven naar een open schoolcafé
refrein (2x).

RECTIFICATIE:

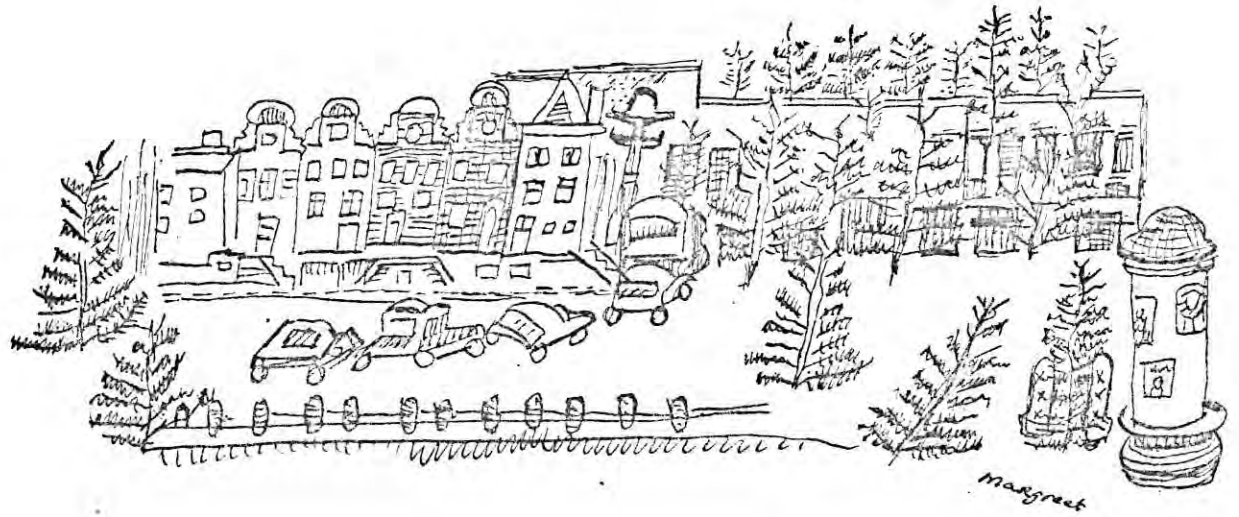
'Graham Green' (p. 9)
moet natuurlijk zijn:
'Graham Greene'.

ARX ARX ARX ARX ARX ARX

Omdat dit nummer een uitgebreid verslag over een reis naar Rome bevat hebben we "BOLWERK" deze keer in het latijn vertaald: "ARX" dus.

Margreet